

KADIN DEVİRİM ÖZGÜRLÜK

Ekonomik ve siyasal krizin, işsizliğin, işten çıkarılmaların ortasında giriyoruz bu sene 8 Mart'a...

Açlığın, yoksulluğun, katliamların, işkencelerin, tecavüzlerin, kadın cinayetlerinin, savaşların olmadığı bir dünya isteyen Emekçi Kadınlar, "Kadın, Devrim, Özgürlük" diyerek bir araya geliyor.

8 Mart günü 19.00'da Galatasaray Meydanı'nda toplanarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlarının Kapitalizme Karşı Savaş Günü'nde isyanını haykıracak.

8 Mart'ın hemen ardından 10

Mart günü Emekçi Kadınlar İşçi Kadın Kurultayı'nda toplanacak. Petrol İş Sendikası'nda Kurultay için bir araya gelecek işçi kadınlara uzatacak mikrofonları ve sorunlarını dinleyecek, hep birlikte çözüm arayacaklar.

Emekçi Kadınlar - EKA tüm işçi, emekçi ve öğrenci kadınları, Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü yaratan ve yaşatan işçi, emekçi kadınların kararlılığıyla, salonlarda, meydanlarda bir araya gelmeye, öfkeyi haykırmaya davet ediyor.

**KADIN
DEVİRİM
ÖZGÜRLÜK!**
8 MART 1900
Galatasaray
EKA
KADINLAR
eka.emekcikadınlar@gmail.com
8 Mart Cuma 19.00
Galatasaray Meydanı
10 Mart Pazar 11.00
Petrol İş Sendikası

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

27 Şubat - 13 Mart 2019 / S 69 / 1 TL

Venezuela devrim ve karşı-devrimin uluslararası mücadele alanı haline geldi. Ülke içindeki karşı-devrimcilerin başarısız olmasından sonra sürece doğrudan müdahale eden ve askeri işgalin koşullarını hazırlayan emperyalistler, karşılarında sadece Bolivarcı devrimin güçlerini ve Venezuela emekçilerini değil, en başta kendi ülkelerinin işçi ve emekçileri olmak üzere uluslararası proletaryayı ve dünya emekçi halklarını buluyor.

Askeri kargo ve nakliye uçakları Venezuela sınırlarına silah, mühimmat ve emperyalist orduların özel kuvvetlerini taşıyor. Kolombiya, bir askeri işgal girişiminin ana üssü haline getirildi. Benzer gelişmeler Brezilya'da da yaşanıyor. Aynı şekilde Ekvator da sürece dahil. Venezuela içindeki paramiliter faşist güçler yeniden hareketlendi. Sınırdaki askeri sabotaj eylemlerine başladılar. Venezuela ordusunun alt rütbelilerinden küçük bir grup asker de çaldıkları zırhlı araçlar ve silahlarıyla birlikte Kolombiya sınırındaki barikatları yararak Kolombiya'ya geçti. Gerginlik tırmanıyor.

Tüm bu girişimlere karşı 23 Şubat'ta dünyanın dört bir yanında Venezuela'ya emperyalist işgal ve müdahaleye karşı, darbeye karşı eylemler düzenlendi. Başta Toronto olmak üzere emperyalistler bizzat kendi ülkelerinden emekçilerin protestolarıyla karşılaştılar. Dünya genelinde 130'dan fazla protesto gösterisi gerçekleşti. Darbenin birinci ayında düzenlenen eylemler dünya halklarının ve uluslararası proletaryanın açık bir şekilde darbe ve işgale karşı olduğunu, Bolivarcı devrimle dayanışma içinde bulunduğunu gözler önüne serdi. Bir kez daha hep bir ağızdan haykırdılar: "We Shall Overcome/We Are Not Affraid" (Üstesinden geleceğiz/Korkmuyoruz!)

VENEZUELA: KORKMUYORUZ, BAŞARACAĞIZ!

Daima Aramızda

Genç adam... Partinin çocuğu ve geleceği... Hep ilerlemek isteyen, Parti'ye bağlılığı asla edilgen ve körü körüne olmayan, yapıcı öneri ve eleştirilerini her gerekli platformda sunan komünist militan...

Mücadelenin her alanında izlerin var. Bir tiyatro oyununda, bir şiirde, bir bildiri dağıtımında, bir mitingde elinde megafonla yürüyüşte, bir kürsüde, bir çatışmada, bir eğitim çalışmasında, zindanda... Zordur komünist adına layık olmak. Hele böylesine genç yaşta!

2

Antep Özsever Tekstil İşçileri Eylemde

11 Şubat günü Antep Organize Sanayi bölgesinde Özsever Tekstil işçileri, işbaşı yapmayarak eyleme geçti. Uzun zamandır huzursuzluğun hakim olduğu Özsever Tekstil'de işçiler, gece 24.00'e kadar fabrika önünde eylem yaptı.

İş bırakan 3 vardiyadan 140-150 kadar işçi, davul ve zurnalarla halaylar eşliğinde fabrikanın önünde bekliyorlar.

Antep'te Başpınar Organize Sanayi Bölgesi'nde işçiler uzun süredir patlamaya hazır.

5

Sibaş İşçilerini Ziyaret Ettik

İzmir Mücadele Birliği olarak grevlerinin 57. gününde Sibaş işçilerini ziyarete gittik. Aralarındaki uyum ve birlik ilk anda göze çarpıyor. Birbirlerine danışarak, birbirlerinin önüne geçmeden ama arkada da kalmadan hepimize ne yapmak istediklerini anlatmaya çalışmalarını oldukça etkileyiciydi.

Dans sanatçısı iki arkadaşımız, dayanışma için bizimle birlikte geldiler ve işçilere gösterilerini sundular.

11

>>Editör... ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

Kürt halkının UKH öncülüğünde Abdullah Öcalan'a uygulanan tecrit politikasının son bulması için başlattığı eylemler ve açlık grevleri zindanlar sorununu tekrar öne çıkardı.

Leyla Güven'in başlattığı açlık grevi eylemi, Nasır Yağız ve yüzlerce Kürt yurtseverin katılımıyla dalga dalga yayıldı. Açlık grevi eylemleri, özellikle Avrupa'da uzun yürüyüşler, mitingler ve daha başka eylem biçimleriyle desteklenince etkisini iyice göstermeye başladı.

3

Toplumsal Çatışmalar Son Noktasına Kadar Keskinleşiyor

C.Dağlı

2

Devrime Proleter Aşısı

Umut Çakır

4

Olgularla İç Savaş-5

Özgür Güven

5

Venezuela: Karar Anı

Sinan Kaleli

8

"AKP'yi Geriletmek" Mi Devrim Mi?

Ali Varol Günel

9

Devrimci Durumu Ve Devrimi Kavramak-2

İ.Cevat Çetiner

10

TOPLUMSAL ÇATIŞMALAR SON NOKTASINA KADAR KESKİNLEŞİYOR

BAŞYAZI

C. Dağlı

Tüm kapitalist dünya toplumsal savaş alanı. Proletaryanın devrimci savaşı her yerde yükseliş çizgisinde. Tarihin en devrimci dönemi kendi sonuçlarına doğru hızla ilerliyor. Bu sonuç, proletaryanın tarihsel devrimci görevlerinin dünyada kesin zaferi olacaktır. Sonuç daha kısa zamanda alınır, çünkü mücadele devrimci tarzda gelişiyor.

Kapitalist toplumun her yerde, yeni ve daha iyi bir topluma gebe olduğunu ve yeninin doğmakta olduğunu kavramak gerekiyor. Bu toplum, kendi içinde, geleceğin tüm öğelerini taşıyor. Önce nüve halinde olan bu öğeler, gelişme eğilimleri, biçimlenip gelişerek, gelişmenin en yüksek evresine ulaştı. Bu evreden daha yüksek gelişme biçimi, daha alt gelişme biçiminde kendini göstermiştir. Yeni bir topluma geçiş kaçınılmazdır. Yeni toplum, eski toplumun yerini alacaktır. Yeni toplumun ortaya çıkışı, sakince olmayacak, fakat gürültülü- çatırdaması ve yıkılmasıyla olacaktır.

Yeni toplum tam da böylesine fırtınalı bir süreçte doğar. Bu, her bakımdan devrimci bir süreçtir. Toplumsal ve tarihsel koşullar, daha ileri topluma geçiş için ne denli olgun olursa olsun, devrimci sınıfın eylemleriyle, zor yoluyla, devrimle bu süreci hızlandırması gerekiyor. Yani geçiş dönemi, devrimci geçiş dönemi olarak oluşturulmalıdır. Sosyalizm, bir toplumsal sistem olarak devrimci bir dönemde inşa edilir. Bütün bu mücadele, bütün bu çaba, bir alt biçimden bir üst biçime, daha alt toplumdaki, daha üst topluma geçiş bu süreci devrimci bir süreç olarak oluşturmak içindir. İşçi sınıfı hedefine, süreci devrimci bir süreç olarak devam ettirecek ulaşır.

Biz, çok ilerinin görevlerini değil, bugünün görevlerini ortaya koyuyoruz. Küçük burjuva hareketler de doğmakta olan toplumun, eski toplumun ilişkilerinden, zincirlerinden kurtarılmasından söz ediyorlar, fakat çok ilerinin bir sorunu olarak görüyorlar. Biz, toplumu sermayeye özgürleştirme görevini, geleceğin değil, bugünün görevi olarak koyuyoruz. Devrimciler proletaryanın zincirlerini bugünden kırmalıdır.

İnsanlar ancak önlerine gelen sorunları çözerler. Çünkü bu sorunlar kendi çözümünü de içerir. Toplum, kendi gelişmesi içinde bu noktaya gelir. Ve her yerde bu noktaya, sorunun çözümüne gelmiştir. Tam da bu noktada asıl mesele çelişki/ sorun ve çözümü yalnızca açıklamak değil, çözümü hızlandırmaktır. Devrimci özenin, proleter sınıfın ve devrimci sınıf partisinin önemli ve ivedi görevi budur.

Tarihsel olaylara sığ bir şekilde yaklaşanlar, 20. yüzyılın büyük devrimci olaylarını derinlikli olarak değerlendiremezler. Bir yüzyıllık devrimler yüzyıla çeviren toplumsal mücadelelerin devrimci özü ve keskinliği, onlar tarafından halen açıklanmış değil. 20. yüzyılın sınıf mücadelelerinin en önemli niteliği toplumsal çatışmaların son noktasına dek keskinleşmesidir. Bu nokta anlaşılmadan, ne büyük Ekim Sosyalist devrimi gerçek anlamıyla değerlendirilebilir, ne de yüzyılın tüm devrimleri. Dünyayı sarsan fırtınalar estiren 21. yüzyılın küresel başkaldırıların devrimci niteliğine baktığımızda günümüzün toplumsal çatışmalarının, önceki yüzyıldan daha az keskin olmadığını söyleyebiliriz. Çağın ve toplumsal olayların devrimci karakterine ve keskinliğine rağmen, her şeyi nasıl da ılımlı bir hava içinde ele alıyorlar. Bu unsurlar ne devrimin güncelliğini kavrayabilir, dolayısıyla ne de devrimci ciddi olarak hazırlanabilirler. Bu bakışta burjuva etki çok barizdir.

Yeni bir topluma geçiş; salt iradi bir çabamız ürünü değildir, fakat oluşmuş olgunlaşmış maddi koşulların dönüştürülmesinin bir ürünüdür. Var olan maddi unsurlara yeni bir biçim verilmesidir. Maddi koşullar hatalı bir yaklaşımla, ekonomik koşullarla özdeş olarak görülür. Maddi koşullar, ekonomik koşullardan daha fazlası ve daha kapsamlıdır. Maddi koşullar bütünlüklü olarak sosyalizme geçmek için olgunlaşmıştır derken, salt ekonomik durumdan söz etmiyoruz, buradaki "bütünlüklü" ifadesi, devrimci teorinin maddi bir güç haline gelmesini, yani dünyayı dönüştürücü bir güç olmasını, sosyalizm uğruna dövuşen milyonlarca kişinin mücadelesini ve örgütleri de kapsamaktadır. Kısacası yeni toplum kurulurken dayandığı tüm öğeleri içine alır.

Gelişmiş maddi koşulları sosyalizme dönüştürecek olan komünist hareket, komünist işçiler, tüm kapitalist ülkelerde kitlesel bir güçtür. Devrimci niteliğinin ve niceliğinin güçlenmesiyle birlikte toplumdaki etkisi ve ağırlığı artmıştır. Dünyayı değiştirmeye yönelik devrimci ve dönüştürücü bir güçtür. Devrimci komünizm, salt teori düzeyinde değil, siyasal bir güçtür, maddi bir güçtür. Komünist kitlelerin sayısı her kapitalist ülkede nüfusa oranla sürekli artıyor. Bu, proletaryanın sınıf mücadelesi açısından yeni bir durumdur. Bu gerçeklik gözönünde tutulmadan sınıflar savaşının bugünkü durumu sağlıklı olarak anlaşılamaz.

Buna rağmen komünist kitleler, emekçi kitlelerin küçük bir bölümüdür. Fakat devrimci komünist kitleler, örgütlü, aktif, cesurca bir mücadeleyle büyük halk kitlelerini devrime yöneltebilir ve devrimi başarıya ulaştırabilirler. Devrimin zaferi için, yalnızca kitlelerin kendiliğinden hareketi beklenmemeli, örgütlü, devrimci eylemlerle, devrimci kitle eylemleriyle, emekçilerin geniş kitleleri harekete geçirilmelidir. Ya da kendiliğinden gelme harekete öncülük ederek, bilinçli, amaçlı, devrimci bir harekete dönüştürmelidir. Özetle, devrimci komünist parti önderliğindeki mücadele sonucu belirler.

Sosyal reformistleri ve oportünist sosyalistleri dinleyecek olursak, devrimin gerçekleşmesi için, nüfusun büyük çoğunluğunun bizim tarafa geçmesi, mesela seçimlerde oyların çoğunu almamız gerekiyor. Bu, çok iyi bilinen devrimci olmayan yoldan sosyalizme geçme reformist anlayışıdır. Sınıf mücadelesi gerçekçiye, sosyalizme devrimci yoldan geçileceğini ortaya koyuyor.

Devrimi, devrimci gruplar gerçekleştirir. 20. yüzyılın toplumsal devrimleri devrimci gruplar tarafından gerçekleştirildi. Son yirmibeş yıldır, dünyadaki isyan ve ayaklanmalar devrimci gruplar tarafından yapıldı. Devrimci gruplar -ki her yerde büyük kitlesel güçtür- daha geniş kitleleri harekete geçirerek, isyan ve ayaklanmaları devrime dönüştürebilirler.

Anlatılanlardan şu sonuç çıkar ki, devrimci özenin rolü, her zamankine göre önde ve belirleyicidir. Devrimci komünist partisi, kapitalizmden komünizme geçişin yol göstericisi, öncü gücü ve devrimci iradesidir.

GENÇ ADAM DAİMA ARAMIZDA

"O, devrim ve komünizmin yorulmak bilmez bir savaşıydı. Gençliğin parti saflarında örgütlenerek devrim ve komünizm davasına kazanılması için gece-gündüz demeden, profesyonelce ve yıllarca mücadele etti. Nerede görev verildiyse oraya koştu, nerede ihtiyaç duyulduysa orada hazır oldu."

Adı Soyadı : Kenan Aktaş
Doğum Yeri ve Tarihi : 1988 Adana
Ana Adı : Güzel
Baba Adı : İmam
Katılım : 2003
Ölumsüzleştiği Tarih : 5 Mart 2018 /
 Meydanke, Afrin

Benercidir bir kavgaya her hal ve şartta bağlı kalmanın adı. Hiçbir şeyi kavgadan öte ve önce görmemenin adı. Bu yüzden dilimizden düşmez Nazım'ın "şehir uzakta/genç adam ayakta" diye başlayan mısraları.

Seni ilk tanıdığımda henüz çocuk yaşta büyümüş bir militandın. Aklı açık, berrak... Yaşına göre inanılmaz bir adanmışlıkla bağlandığın kavga... Bu yüzden taktım "genç adam" ismini sana. Genç adam... Bu ada senden daha fazla yakışacak kaç kişi vardı ki dünyada!

Farkında mıydı dışımızdakiler sana bu ismi verişimin nedeninin, bilmiyorum. Benimsediler çabucak. Ama sen farkındaydın. Okudun Benerci'yi bir solukta. Benerci-Somadeva sosyal medya hesabının adı oldu bir anda.

Genç adam... Partinin çocuğu ve geleceği... Hep ilerlemek isteyen, Parti'ye bağlılığı asla edilgen ve körü körüne olmayan, yapıcı öneri ve eleştirilerini her gerekli platformda sunan komünist militan...

Mücadelenin her alanında izlerin var. Bir tiyatro oyununda, bir şiirde, bir bildiri dağıtımında, bir mitingde elinde megafonla yürüyüşte, bir kürsüde, bir çatışmada, bir eğitim çalışmasında, zin-

danda... Zordur komünist adına layık olmak. Hele böylesine genç yaşta!

Gençlerin her birinin faaliyet içinde anısı var seninle. Ne çok yaşama temas ettin. Ve onlarla eski kuşak arasındaki köprü gibiydin.

Son görüşmelerimiz geliyor aklıma... Partinin aldığı kararları duyduğunda yüzünün aydınlanan hali... Planlamaya dair uzun konuşmalar... Büyük görevler, omuzlanan büyük yükler... Nasıl da inanç ve güvenle yüklenmiş o görevi. Beklenen, hep istenen, arzu edilen adımın atılmakta oluşunun bilinciyle...

Kavgadır, duralamaya gelmez. Durmak ihanettir. Hep yürümeli hedefe, menzile. Böyle düştüğ yola. Varacağımız menzilin hayaliyle.

Onca zaman sonra, ayrı bir yerde olduğunu sanıyorken... "Genç adamdan haber alamıyoruz" dendiğinde... Matem marşı döküldü dudaklarımdan:

O / büyük / bir / ışık / gibi döğüştü.

Kasketli / bir güneş / halinde düştü.

Çan çalmıyoruz. / Çan çalmıyoruz.

Yok salâ veren! / Bu giden bir biten şarkı değildir

Devrimci Hükümet'in Açıklaması

ÇEVİRİ

VENEZUELA'YA KARŞI ABD ASKERİ MACERASI DURDURULMALIDIR

Küba Cumhuriyeti Devrimci Hükümeti, ABD Hükümetinin Bolivarçı Venezuela Cumhuriyetine karşı "insani müdahale" kisvesi altında askeri bir macera hazırlığı konusunda artan baskı ve eylemlerini kınar ve uluslararası toplumu bunu engellemek için harekete geçmeye çağırır.

6 Şubat ve 10 Şubat 2019 tarihleri arasında bir çok askeri nakliye uçağı, Porto Riko'daki Rafael Miranda Havaalanı'na, Dominik Cumhuriyetindeki San Isidro Hava Üssü'ne ve Karayip Adalarında bulunan diğer stratejik üslemlere, büyük ihtimalle bu ülkelerin hükümetlerinin haberi olmadan uçuşlar gerçekleştirildi. Bu uçuşlar, Özel Operasyon Birlikleri ve ABD Deniz Kuvvetleri birimlerinin etkin oldukları askeri tesislerden yapıldı. Bu birimler, diğer ülkelerin liderlerine yapılanlarda olduğu gibi, gizli operasyonlarda kullanılıyor.

(....) Bunlar, kişisel olarak ya da Dışişleri Bakanlığı aracılığıyla, geçen Mayıs'ta Başkan Nicolas Maduro Moros'u Anayasal Başkan olarak seçen 6 milyondan fazla Venezuelalı'ya karşı bir parlamenter olarak sadece 97 bin oy almış bir gaspçıyı tanımanın reklamını yaparken, bir çok hükümet üzerinde onları Venezuela'da yeni bir Başkanlık seçimi için keyfi bir çağrıyı desteklemeye zorlayan, vahşi bir baskı kuran aynı kişilerdir.

Başkan Maduro'yu destekleyen kitlesel gösterilerin ve Ulusal Bolivarçı Silahlı Kuvvetlerin bağlılığı tarafından kanıtlanan, darbeye karşı Bolivarçı Chavista halkın gösterdiği direnişten sonra ABD hükümeti, uluslararası siyasi ve medya kampanyalarını yoğunlaştırdı ve arasında bir kardeş ülkenin halkında ciddi insani zarar ve acımasız mahrumiyete yol açan Venezuela'nın üçüncü ülkelerin bankalarında bulunan değeri milyarlarca dolar tutan fonlarını dondurma ve petrol gelirlerini çalmanın da olduğu tek taraflı ekonomik yaptırım önlemlerini artırdı.

ABD, bu acımasız ve kabul edilemez yağmalamaya ek olarak Venezuela'ya askeri bir saldırı başlatmak için insancıl bir bahane üretme niyetinde ve gözdağı, baskı ve zora başvurarak Washington tarafından dayatılan kuşatmanın yol açtığı ekonomik zararları kıyaslandığında binlerce kez daha az olan sözde

insani yardım adı altında bu egemen ülkenin topraklarına girmenin yollarını araştırıyor.

Gaspçı ve kendinden menkul "Başkan", söz konusu insani yardımın alınması bahanesi altında ABD askeri müdahalesine çağrı yapma isteğini utanmadan ilan etti ve bu manevranın egemen ve onurlu reddini insanlığa karşı bir suç olarak tanımladı. Üst düzey ABD yetkilileri gün be gün küstahça ve şamatayla sözkonusu Venezuela olduğunda "askeri müdahale dahil olmak üzere her türlü seçeneğin masada olduğunu" bize hatırlatıyorlar.

(.....) Açık ki, Birleşik Devletler, uluslararası gözlemcilerin denetiminde zorla bir insani koridor açma, sivilleri korumak ve gerekli adımları atmak gibi yükümlülüklerin yerine getirilmesinin yolunu açıyor. Çok büyük insan kayıbyla sonuçlanan ve çok ciddi zararlara sebep olan Yugoslavya, Irak ve Libya'ya karşı başlattığı savaşlar sırasında ABD tarafından benzeri davranışlar ve bahanelerin kullanıldığı hatırlamak anlamlı olacaktır.

ABD hükümeti, Amerika'nın emperyalist egemenliği önündeki en büyük engeli, Bolivarçı Chavista Devrimini ortadan kaldırmaya çalışıyor ve Venezuela halkını gezegenimizdeki en büyük sertifikalı petrol rezervlerinden ve birçok stratejik doğal kaynaktan mahrum etmek istiyor. ABD askeri müdahalelerinin Meksi-

ka'da, Nikaragua'da, Dominik Cumhuriyeti'nde, Haiti'de, Küba'da, Honduras'ta birden fazla ve en son Grenada ve Panama'da yolaçtığı füzcü ve acılı tarihi unutmak mümkün değildir.

General Raul Castro Ruz tarafından 14 Temmuz 2017 tarihinde yapılan uyarıda olduğu gibi "Venezuela'ya karşı saldırganlık ve darbe tehditleri, bütün Amerikamıza zarar veriyor ve sadece halkımız üzerinde kontrol sağlayabilmek için bizleri bölen, tıpkı dünyanın değişik bölgelerinde görüldüğü gibi bu bölgedeki hesap edilemez sonuçlara neden olabilecek çelişki-lerle ilgilenmeyenlerin çıkarlarına yarar". Tarih, bölgedeki yeni bir emperyalist askeri müdahaleyi ve sorumsuzca onu destekleyebilecek suç ortaklığını sert bir şekilde yargılayacaktır.

Bugün Venezuela'da tehlikede olan Latin Amerika ve Karayiplerin ve Güneyin diğer halklarının egemenliği ve onurudur. Aynı şekilde, Uluslararası Hukukun ve BM Şartı'nın üstünlüğünün hayatta kalması tehlikededir. Bugün tanımlanmakta olan bir hükümetin meşruiyetinin, halkın açık ve egemen iradesinden mi yoksa yabancı güçler tarafından tanımsından mı kaynaklandığıdır.

Devrimci Hükümet, 2014 yılında CELAC'ın devlet ve hükümet başkanları tarafından kabul edilen Latin Amerika ve Karayipleri Barış Bölgesi olarak tanımlayan Bildiride ortaya konan ilkelere dayanarak Venezuela ve bölgede barışın savunulması için uluslararası seferberliğe çağırır.

(.....) Devrimci Hükümet, Anayasal Devlet Başkanı Nicolas Maduro Moros, Bolivarçı Chavista Devrimi ve halkın sivil ve askeri birliği ile sağlam ve dayanışmasını yineliyor ve dünyanın bütün halklarını ve hükümetlerini barışı savunmaya ve Latin Amerika ve Karayipler'de, Rio Bravo'dan Patagonya'ya kadar bütün halkların bağımsızlığına, egemenliğine ve çıkarlarına zarar verecek yeni bir emperyalist müdahaleye karşı, siyasi ve ideolojik farklılıkların üstünde, ortak bir muhalefet kurmaya çağırıyor.

Havana, 12 Şubat 2019

Granma International'dan çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

Editör

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

Baş tarafı 1. sayfada

Öncelikle şu noktanın altını çizmek gerek: Faşist Türk devletinin ve dinci faşist iktidarın Abdullah Öcalan'a karşı 20 yıldır uyguladığı tecrit ve imha politikası özünde Kürt halkının imhasını amaçlıyor. Faşist devlet, bir halkı kölelik altında tutmanın ve giderek imha etmenin en etkili yolunun o halkın önderlerini yok etmekten geçtiğini biliyor.

Bu yüzden inkar, imha, yok etme faşist devletin ve tüm faşist iktidarların değişmez politikası olagelmıştır. Erdoğan ve faşist iktidarı bu imha politikasını faşist Ecevit-Bahçeli hükümetinden devralmıştı. Onlar da kendilerinden önceki faşist iktidarlardan. 90'lı yıllar faşist iktidarların zindan katliamlarıyla geçti. Devrimci tutsakları tecrit etmek ve ardından teslim almak için, katliamlara başvurmak dahil başvurmamakla yol, denemedikleri yöntem kalmadı. Öncesi bir yana, 12 Mart faşizmi ve ardından 12 Eylül 1980 faşizminden bu yana, yani yaklaşık elli yıldır tüm hükümetlerin ve faşist devletin değişmeyen politikasıdır bu.

Abdullah Öcalan'a başta olmak üzere, Kürdistan ve Türkiye halklarının devrimci kadrolarına bugün uygulanan insanlık dışı tecrit ve katliam politikası, faşist devletin tüm iktidarlarının bu ortak politikasının devamı ve sonucudur.

Faşist devlet, emekçi sınıfların ve ezilen halkların tutsak ettiği devrimci önderlerini her zaman bir rehine olarak görmüş ve böyle davranmıştır. Her başı sıkıştığında zindanlara saldırmayı, idamı gün-

deme getirmesi, tecridi ağırlaştırması bu rehine politikasının sonucudur.

Kürdistan ve Türkiye halkları üzerindeki baskı ve zulüm politikasının bir ayağı asker ve polis ise, diğer ayağı da mahkemeler ve zindanlardır. Ordu-polis-mahkemeler ve zindanlar faşist devletin ve tüm faşist iktidarların esas ve başlıca dayanağıdır. Bunlar olmadan faşist iktidarlar bir hiç'tir.

Bu yüzden bugüne kadarki tüm burjuva gerici/faşist iktidarların ilk işi her zaman polisi, orduyu personel, silah, araç vb. yönlerden güçlendirmek; yeni zindanlar inşa etmek, hakim ve savcılar dokunulmaz kılmak yasalar çıkarmak ve paraya boğmak olmuştur. Aralarındaki tüm ayrılık ya da farklılıklara rağmen tüm gerici/faşist iktidarların ortak ilkesi "Polisin-askerin elini soğutmamak" olagelmıştır. Çünkü burjuva egemenliğin temel direklerinden ikisi işte bu iki aygıttır.

Bu iki aygıtın işlevini tamamlayan diğer önemli iki aygıt, mahkemeler ve zindanlardır. Polis-asker-zindan zinciri olmadan mahkemeler de bir hiç'tir. Dolayısıyla, burjuva toplumda yasaların ruhu mülkiyet ise, onlara kan ve can katan temel araçlar da sözünü ettiğimiz üç halkalı zincirdir. Bu üç halkadan polis ve asker birbirlerinin yerini tutsa da hiç biri zindanların yerini tutamaz.

Abdullah Öcalan ve iki ülkenin tüm devrimci tutsaklarına katliam ve insanlık dışı tecrit politikası uygulanmasında zindanların bir halkın imhasında ve genel olarak emekle sermaye sınıfı arasındaki sınıf savaşında nasıl bir rol oynadığını bir kez daha

görmüş oluyoruz. Zindanlar burjuva sınıf egemenliğinin, ezilen halklar ve emekçi sınıflar üzerindeki baskı aracı olarak devlet aygıtının temel direklerinden biridir. Nasıl ki, ordu ve polis olmadan devlet olmaz ise, bu temel direk olmadan da devlet olmaz.

Buna karşılık, zindanlarda işkence, zulüm, baskı, yok etme, katliamlar olduğu kadar bunlara karşı Kürdistan ve Türkiye devrimcilerinin şanlı zindan direnişleri de var. Zindanlarda faşist devlete teslim olmama, boyun eğmeme Türkiye ve Kürdistan devrimcilerinin artık geleneksel çizgisi haline gelmiştir.

Bu direniş ve savaş ateşi, 12 Eylül faşizmi koşullarında bedenlerini ateşe atan Mazlum Doğan'lardan 96' Ölümlerine kadar büyük bedeller ödenerek canlı tutuldu. Zindanlardaki devrim ateşini söndürmek için çare olarak baktıkları F Tipi zindanlar da bu devrim ateşini söndüremedi. Ölümler, açlık grevleri, çeşitli biçimlerdeki direnişler bu güne kadar kararlılıkla sürdü. Bugün ise, bedenini tecride karşı ölüme yatırmış olan Leyla Güven, Nasır Yağız ve yoldaşlarının eylemleriyle devrim ateşi güçleşerek yanıyor.

Türkiye ve Kürdistan zindanlar tarihi -ve aslında tüm devrimler tarihi- burjuva egemenliğin yıkılması ve halkların özgürleşmesi, emekle sermaye arasındaki savaşın kazanılması için bir halk ayaklanmasının ilk hedefinin zindanlar olması gerektiğini defalarca kanıtlamıştır. Halkların ve emekçi sınıfların tam ve kesin kurtuluşuna açılan ilk kapı

politik iktidarın fethi ise, politik iktidarın fethine giden ilk adım da zindanların yıkılması, tutsakların özgürleştirilmesi olacaktır. Tarihteki neredeyse tüm büyük devrimlerin halkların, yoksulların zindanlara saldırmalarıyla başlamış olması bir rastlantı değil, ama zindanların sınıf egemenliğinde oynadıkları bu özel rol nedeniyle.

Leyla Güven ve yoldaşlarının başlattıkları eylem bu hedefe yürümek için gerekli koşulları olgunlaştırıyor. Bu yüzden Türkiye ve Kürdistan halkları, emekçi sınıfları, UKH ve tüm devrimci güçler başlayan eylem dalgasının hedefini "tecridin kırılması" gibi dar bir hedefle sınırlandırmak yerine, zindanların yıkılması ve tutsakların özgürleştirilmesi biçimine dönüştürmeliler.

Zindanların yıkılması ve devrimci tutsakların özgürleştirilmesi iki ülkenin halklarının özgürlüğüne giden yolu sonuna kadar açacaktır. Çünkü nasıl ki bir halk zindanları yıkıp tutsakları özgürleştirmeden özgür olamaz ise, zindanları yıkıp tutsaklarını özgürleştiren bir halk da artık baskı, sömürü ve kölelik koşullarında tutulamaz.

Ortadoğu ve Avrupa'ya, hatta dünyanın pek çok yerine yayılan bu eylem dalgası, zindanların duvarlarını çatlatıyor, faşist devletin ve dinci faşist iktidarın dayanaklarını zayıflatıp güçten düşürüyor.

Onun için bir kez daha "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" diye haykırmanın zamanı.

Yaşasın Marksizm Leninizmin Yüce İdeolojisi

Bilimsel sosyalizmin kurucusu Karl Marx'ın Kuzey Londra'daki Highgate Mezarlığındaki anıt mezarı son iki haftada ikinci kez tahrip edildi. Anıt üzerine boyayla "Soykırım mimarı", "Nefret doktrini" ve "Açlığın ideolojisi" yazıldı...

16 Şubat gecesi yaşanan saldırının ardından Britanya Komünist Partisi mezar başında bir açıklama yaparak, saldırının işçi sınıfına dönük olduğunu söyledi.

Kapitalizm, tarihsel sınırlarının sonuna geldikçe işçi sınıfı ve emekçilerin Marksizme olan ilgisi artıyor. Marx'ın mezarına 15 gün içinde ikinci kez saldırılmış olmasının arkasında sermaye güçlerinin olduğunu gösteren en önemli olgu budur. Ancak onların unuttukları bir gerçek var, o da Marx'ın ölümsüzlük anıtını tahrip etmeler bile, işçi sınıfının yolunu aydınlatan bilimsel düşüncelerini yok edemeyeceklerdir. Onlar granitten bir eser olarak in-

sanlığın ufkunda yükselmeye devam edeceklerdir.

Van Zindanı'nda Ölüm Orucu Sürüyor

Van F Tipi Hapishanesi'nde havalandırma alanlarının tel kafesle kapatılması gibi hak ihlallerine karşı başlatılan ölüm orucu eylemi üzerine, hapishane idaresi hak ihlalleri kapsamında uygulamaların yapılmayacağı yönünde beyanda bulunmuş, TKP/ML dava tutsağı Kadir Karabak ve MKP dava tutsağı Esat Naci Yıldırım ölüm orucu eylemini 21 Ocak günü sona erdirmişti.

Ancak hapishane idaresinin verdiği sözleri tutmadığını söyleyen Kadir Karabak'ın birkaç gün sonra yeniden ölüm orucuna başladığı öğrenildi.

Kendilerine aileleri ile görüş yapmak istediği sırada ayakkabı araması, baskın ve arama şeklinde sayım dayatıldığını belirten tutsaklardan Kadir Karabak, hapishane idaresinin verdiği sözleri tutmadığını söyleyerek ölüm orucuna yeniden başladı.

Karabak, hapishane idaresinin ölüm orucu eylemine son vermeden evvel yaptıkları anlaşmaya uymadıklarını belirttiğinde "Öyle bir anlaşma yok" yanıtı aldı öğrenildi.

Karabak'ın, kaldığı hücrede tutsak arkadaşlarının yardımı ile eylemini sürdürdüğü belirtildi.

Açlık Grevindeki Kadın Tutsaklara Ziyaret

İHD İstanbul Şubesi, İstanbul Tabip Odası ve SES üyelerinden oluşan Açlık Grevlerini İzleme Heyeti, Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde Abdullah Öcalan ve siyasi tutsaklara yönelik tecridin kaldırılması talebiyle açlık grevinde olan tutsakları ziyaret ederek sağlık durumları hakkında bilgi aldı.

19 Şubat günü yapılan ziyaret sonrası basın açıklaması yapmak isteyen heyete polis "valilik tarafından izin verilmediği" gerekçesiyle izin vermedi. Heyet üyeleri Bakırköy Kadın Hapishanesi önünde bilgilendirme şeklinde izlenimlerini aktardı.

İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri, heyet olarak içeri alınmadıklarını, avukat kimlikleri sayesinde içeri girip görüşmelerini anlattı.

Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde altı kişinin açlık grevinde olduğunu söyleyen Yoleri, bu altı kişiden dördünün ilk açlık grevine başlayanlar olduğunu ve 64. günlerinde olduklarını, diğer iki kişinin ise 35. günlerinde olduklarını aktardı.

Tutsakların gerekli sıvı alabildiklerini, beslenmelerini sağlayabildiklerini ve vitamin kullanımına ilişkin bir sıkıntılarının olmadığını belirten Yoleri, tutsakların sadece günlük olarak hekimler tarafından kontrol edilmelerinde bir sıkıntı yaşadıklarını, tutsakların hekimler yerine sağlık görevlileri tarafından ziyaret edildiklerini söyledi.

Heyet olarak Marmara Bölgesi'ndeki tüm hapishaneleri ziyaret edeceklerini söyleyen Yoleri, bu sürecin gözlemcisi olacaklarını söyledi.

"100. Gününde Leyla'ya, Tecridi Kırmaya"

Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması talebiyle 100 gündür açlık grevinde olan DTK Eşbaşkanı ve HDP Hakkari Milletvekili Leyla Güven'e destek için bölgedeki 15 farklı kentten Diyarbakır'a doğru yürüyüşe geçen HDP milletvekilleri, 15 Şubat günü kente ulaştı.

"100. gününde Leyla'ya, tecridi kırmaya" sloganıyla 12 Şubat günü Hakkari, Van, Kars, Iğdır, Bitlis, Ağrı, Muş, Şırnak, Mardin, Siirt, Batman, Dersim, Bingöl, Antep ve Urfa olmak üzere 7 ayrı koldan başlatılmış yürüyüş.

Ve vekiller yürüyüşe başladıkları ilk günden itibaren attıkları her adımda, ulaştıkları her noktada polis ablukasıyla, engellemeler ve polis saldırısıyla karşılaştı.

Hakkari'de, Van'da, Ağrı'da, Şırnak'ta, Antep'te, Birecik'te, Nusaybin'de HDP binalarını ablukaya alan

polis, binalardan çıkan HDP'lilerin ve milletvekillerinin yürümelerine izin vermedi. Oturma eylemleri yapıp yürüyüş konusunda ısrarcı olursa da,

polis sadece vekillerin yürüyüşüne izin verdi; kent merkezlerinde de yürüyüş olmadan, ancak araçlarla gidebilecekleri söylendi. Vekillerin önünü her fırsatta barikatlarla kesen polislerin vekilleri kalkanlarla itelemesi, darp etmeleri kameralara yansdı. Pek çok yerde de kalkanların yanı sıra gaz bombaları ile de saldırıldı.

15 Şubat günü vekiller Amed'e ulaştığında, bir gün öncesinden Leyla Güven'in oturduğu site dahi polis ablukasına alınmış, yollar bariyerlerle kapatılmıştı. Polisler yine valiliğin kararı doğrultusunda yürüyüşe izin vermeyeceklerini bildirdiler.

Yürümelerine izin verilmeyen vekiller araçlarla Leyla Güven'in yanına gittiler.

"Tecrit Kalksın Leyla Yaşasın"

HDP'li vekiller, 11 Şubat'ta, açlık grevinin 96. gününde olan Leyla Güven için Taksim Meydanı'ndan Galatasaray Lisesi önüne yürüyüş yapmak istedi.

Bu yürüyüşün ilanı, İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun "sizi yürüten adam değildir" tehdidiyle karşılanırsa da, vekiller duyurdukları saatte yürüyüş için Taksim Hill Otel'den "Tecrit Kalksın Leyla Yaşasın" önlükleriyle çıktı Taksim Meydanı, sabah saatlerinden itibaren polis ablukasına alınmış, Taksim'e çıkan sokaklar da çevik kuvvet polisleri ve tomalarla kuşatılmıştı.

Milletvekillerinin yürümek istediği İstiklal Caddesi girişini kapatan polis amiri, "18 Ağustos 2018'den bu yana Taksim Meydanı'ndaki eylemlere izin vermiyoruz. Eğer size izin versem o 8 ayın hesabını veremem" dedi.

Yürüyüşleri engellenen vekiller Taksim Hill Otel önünde Leyla Güven'in fotoğrafı ve "Tecrit Kalksın, Leyla

Yaşasın" pankartı ile basın açıklaması yaptı. Kısa bir süre yapılan oturma eyleminin ardından otelin içinde toplantıya geçildi. Ardından da vekiller otelden tek tek çıkarak Leyla Güven'in olduğu önlükler ve "Leyla haklıdır tecrit kalkmalı", "Leyla Güven onurumuzdur", "Direne direne kazanacağız" sloganlarıyla İstiklal Caddesi'nden Galatasaray Meydanı'na yürüdü.

"Açlık Grevinde Can Kaybı Yaşanmadan Tecridi Kaldıralım"

"Leyla Güven Haklıdır, Tecrit Kalkmalıdır İnişiyatifi", 18 Şubat günü İstanbul'da açıklama yaparak Leyla Güven ve 300'ü aşkın siyasi tutsağın açlık grevinde olduğunu hatırlattı ve can kaybı yaşanmadan, birlikte mücadele ve dayanışma çağrısı yaptı.

Taksim Hill Otel'de düzenlenen basın toplantısına inisiyatifli oluşturulan siyasi parti ve kurum temsilcileri katıldı.

İlk olarak söz alan HDK Eş Sözcüsü ve HDP Milletvekili Gülistan Kılıç Koçyiğit, Güven ile birlikte 54 cezaevinde 300'ü aşkın tutsağın açlık

grevinde olduğunu hatırlattı. Güven şahsında yürüyen açlık grevi eyleminin talebinin, Abdullah Öcalan üzerindeki mutlak tecridin kalkması yönünde olduğunu vurguladı.

İnişiyatif adına ortak açıklamayı Cansu Kalender okudu, "talepleri ta-

lebimizdir, bunun için mücadelelerimizdir, bunun için iradeleri geleceğimize diyoruz. Seslerine ses veriyor ve artık yeter diyen herkesi 'biz' olmak için çağrımıza yanıt vermeye çağırıyoruz" dedi.

Açıklamanın ardından inisiyatifte yer alan siyasi parti ve kurum temsilcileri söz alarak, ülke genelinde bir tecrit olduğunu söyleyerek, açlık grevinin politik özgürlüklerin kazanılması meselesi olduğuna değinip, açlık grevine sahip çıkma ve açlık grevindeki tutukluların taleplerinin kabul edilmesi için çağrı yaptılar.

DEVİRİME PROLETER AŞI

Umut Çakır

Her geçen gün daha iyi anlaşılıyor ki, bu kriz yeterince uzun, yeterince derin ve yıkıcı olacaktır. Ne için yeterince? Şunun için: Devrimci proletarya ve onun öncüsü, bu kriz süresince ya dinci faşist iktidarı devirmiş ya da bu konuma oldukça yaklaşmış olacaktır. Kriz, tüm boyutlarıyla sınıflar savaşımını bu yeni dengeye doğru iteliyor.

Krize dair detaylı bilgiler, gazete ve yayınlarda fazlasıyla yer buluyor. Ve artık herkes krizi görüyor, yaşıyor, dinci-faşizmin etkisi altında uyumuş olanlar bile. RTE de bu kez teğet geçmeyeceğini anlamış, battı balık yan gider hesabıyla, krizi daha da derinleştirecek adımlar atıyor. Bankacılık sistemini felce uğrattıracak akla zarar tedbir paketleri ardı ardına açıklanıyor. Ama, gözden kaçmasın diye, özel bir "önlem paketi"nin altını burada biz çizelim: Önce Bahçeli dile getirdi, toplumun bozulan psikolojisi için, muhtemelen yatıştırıcı hapları leblebi gibi dağıtacak bir destek programı istedi. Hemen ardından iktidar "kenevir ekimi" için talimat verdi. Dünyanın veya iç pazarın, kenevirde elde edilen hangi ürüne acil ihtiyacı var? Yok, ama dinci-faşizmin kara para trafiğinden gelecek finans imkanlarına çok acil ihtiyacı var. Özellikle, son yılın cari açığı, görülmemiş boyutlara varan kara parayla kapatıldığı düşünülürse. Böylece,

dinci-faşizmin, krize çözüm önerisi belli oldu: Afganistan'ın elinde bulunan, dünya uyuturucu trafiğinin başlangıç noktası görevini devralmak. Mali açıdan belki işe yarar, ama politik açıdan beş para etmez. En çok karşı-devrim safalarında etkisi hissedilen çürümeyi hızlandırır, hepsi bu.

Öte yandan kriz, kendi işini görecek, farklı aşamalardan geçerek ilerleyecek, bazen kur şoku, bazen bankacılık şoku ve borç krizleriyle derinleşirken; proletaryaya, bu uzun ve yıkıcı krizde iktidarı devirecek bir özgüven ve kararlılık kazandıracaktır. Bu tespit, yalnızca bir inanç veya umuda dayanmıyor, bir motivasyon sağlama sözü hiç değildir. Proletaryanın devrimci öncüleri, böylesi bir gelişimi yaratacak ve omuz verecek güçlerin hazır olduğunu ve şimdi bu güçlere "proleter bir aşı"nın, tüm mevcut dengeleri altüst etmeye yeteceğini ileri

sürerken, hangi olgulara dayanıyor, şimdi buna bakalım.

Sınıflar mücadelesinin dengesini belirleyen iki temel sütundan biri, burjuvazinin durumunu bir Amerikan gazetesinden okuyoruz. The New York Times, zenginlerin Türkiye'yi hızla terketmesini mercek altına alıp, şu yorumu yapıyor: "Eğer tarihte ülkelerin yaşadığı önemli yıkımlara bakılırsa, bu yıkımların öncesinde varlıklı insanların o ülkeden göç ettikleri görülür." Türk tekelci sermayesinin ruh hali budur. Büyük yıkım öncesi büyük kaçış! Bu kaçış en büyükleri de içine alacak denli güçlü bir eğilim: Sabancılar, Ülker, Doğuş, Ciner, vd... Oysa, bu topraklarda ekonomik ve politik krizler, hiç de alışılmamış bir şey değil. Büyük kriz dalgaları, son otuz yılda, çoğu kez, büyük yıkımlar yarattı ama hiç birinde servet sahipleri böylesine kaçıp gitme hevesli olmamıştı. Bu krizi öncekilerden ayıran bir şeyler olmalı. Bunun cevabı, NYT sütunlarında zaten verilmiş: tarihi önemde bir yıkımın kaçınılmazlığı! Uzun yıllar topluma egemen katlardan bakmanın tecrübesiyle sermaye sahipleri, kazanamayacakları bir kavga patlamakta olduğunu görebiliyorlar. İşte bu yüzden moralsiz, özgüvensiz, gelecekte umutsuz bir ruh hali içindeler.

Karşı-devrim cephesinin asıl toparlayıcı ve yönlendirici gücü olan tekelci sermayenin içine düştüğü korku ve güven krizi, bu cepheye işleri oldukça karmaşık hale getiriyor. Günün kurtarma manevraları özel çıkara odaklı politikalar, rakibin gözünü oymaya hazır yirticilik, karşı-devrim cephesinin farklı çıkar kesimleri arasında konu gelmez kavgalara yol veriyor. Fetö avcılığı bahanesiyle bürokratik tasfiyeler hız kesmiyor; en küçük uygunsuz davranış bile ihanet sayılıyor ve ordu komutanlarının apoletleri sökülüyor. Bu kargaşa ve moralsizlik belli bir noktadan sonra çözüme ve dağılıma olasılığını güçlendiriyor. Sınıfların mücadelesi ve karşılıklı

Son zamanlarda, görece önemsiz sayılabilecek olaylarda bile "yeni bir Gezi" umuduna dair gözlenebilen, elle tutulur beklenti, işte tam da bu karşılıklı dinamik dengeye dayanıyor. Geniş emekçi kesimlerle yakın ilişkisi olan her kişi ya da partinin rahatlıkla gözlemleyebildiği bu "yeni Gezi" umudunun, nihayetinde bir beklentiden ibaret olduğu, bu yarıyla, sınıflar mücadelesinin somut, hesaba katılabilir bir parçası sayılamayacağı öne sürülebilir mi?

İlişkilerine dayalı denge, dinamik bir dengedir, taraflardan birinin zayıflığı, diğerinin üstünlüğü ile telafi edilir. Devrimin büyük yığınları, uzun iç savaşta ve sert kavgalarda elde ettikleri birikim ve sezgileriyle, düşmanın içine yuvarlandığı korku ve panik çukurunu görüyor; devrim cephesi bu durumdan kendisi adına güven ve cesaret devşiriyor. Son zamanlarda, görece önemsiz sayılabilecek olaylarda bile "yeni bir Gezi" umuduna dair gözlenebilen, elle tutulur beklenti, işte tam da bu karşılıklı dinamik dengeye dayanıyor. Geniş emekçi kesimlerle yakın ilişkisi olan her kişi ya da partinin rahatlıkla gözlemleyebildiği bu "yeni Gezi" umudunun, nihayetinde bir beklentiden ibaret olduğu, bu yarıyla, sınıflar mücadelesinin somut, hesaba katılabilir bir parçası sayılamayacağı öne sürülebilir mi? Kuşkusuz hayır. Bugüne kadar ki devrim deneyimleri pek çok kez kanıtlamıştır ki, kitlelerde ortaya çıkan bu türden beklentiler, şu türden değişimlerin bir sonucudur: 1) devrimci yığınlar arasında son ve tayin edici bir savaşım sorunu ortaya konmuştur ve pratik bir çözüm beklemektedir, 2) geniş yığınlarda kendiliğinden bir kaynaşma ve basit bir protestoyla mevcut iktidarı etkilemeye yönelik saf umut yok olmuştur; 3) bu umutsuzluğun ateslediği nefret ve deneyimin öğrettiği birlik, geniş kitleler ile sınıf bilinçli ileri unsurları birbirine kaynaştıran kombinezonlar yaratmıştır ve 4) tüm bunların sonucunda kitleler bilinçli bekleyenler ile bilinçsizce umutsuzluğa düşmeye hazır olanlar arasında ikiye ayrılmıştır. "Yeni bir Gezi" türünden, topyekün bir eylem beklentisi bu kitleleri birleştiren bir ufuk çizgisi olarak

öne çıkar, ortak bir ruh halinin biçimlenişine dönüşür.

Bu topraklarda "bilinçli bekleyenler" in sayısı hiç de az değildir, milyonlar ölçüsündedir. Bunlar, faşizmin

ördüğü yüksek bir barajın önünde, muazzam bir kitleyle duruyor ve barajda sızacak çatlak arayıp duruyorlar. Son iki yılda onları milyonlar halinde bir araya gelip kendilerini test ederken, ya da Muharrem İnce gibi figürleri hızla yükseltip, aynı hızla gömerken görüldük. Şimdi, bu baraj suyuna, şuradan buradan ince dere halinde akan bir proleter sınıf hareketi katılıyor. Ve bu sınıf, toplumun tüm çelişki ve çatışmalarını kendi özvarlığına bulan proletarya, giriştiği eylemlerin boyutunu aşan bir etkiyle, karşıtı baraj sularını hızla kızıla boyamaya adaydır. Çünkü ancak bu sınıf, bilinçlice bekleyen ve umutsuzluğa düşme noktasında öfke duyan milyonların son/nihai bir kavgaya girebilmek için ihtiyaç duyduğu kararlılığı, karakter sağlamlığını, amaç yüceliğini ve sermayeyle uzlaşmazlığı, harekete kazandırabilir. Ancak proletarya bir yandan kafasıyla baraj kapaklarını döven ama öbür yandan kuyruğuyla anayasal hayaller baktığında debelenen bu son derece karmaşık topluluğa, sonuna kadar gidecek şiarları taşıyabilir; çıkarları, bilinçleri, ideolojik angajmanları farklı kesimlerin nesnel açıdan devrimci olan arayışlarına yön verip, hegemon bir rol oynayacak potansiyele sahiptir. Proletarya bu nitelikleri kazandıran öğeler, üretimde kapsadığı yer ve uzun iç savaşta defalarca görüldüğü gibi, diğer emekçi sınıfların peşinden sürükleyen bir eylem kapasitesine, bilinç ve deneyime sahip olmalıdır.

Krizin harekete geçirdiği işçi bölükleri şimdilik birleşik ve güçlü bir eylem hattı yaratamadı, bu doğru. Ayrıca, şimdilik işçiler sendikal ve ekonomik talepler ile yola çıkıyorlar, bu da doğru. Ayrıca, şimdilik işçiler sendikal ve ekonomik talepler ile yola çıkıyorlar, bu da doğru. Ancak, hiç

bir marksist, bir toplumsal hareketin niteliğini ve potansiyelini ilk adımda öne sürdüğü talepler ile ölçme budalalığına saplanıp kalmaz. Aksine, mevcut hareketin hangi sınıf dengeleri ve hangi olgularla ilişki içinde yükseldiğine bakmak gerekir. Krizin tetiklediği işçi sınıfı, sendikal ve ekonomik talepler öne sürüyor olabilir ama, kavga için çıktığı arena, eski arena değil: 3. Havalimanı işçilerinin eylemlerine bakmak, bu söylediklerimizi kanıtlamaya yeter, ya da Fransa'da Sarı Yeleklileri hatırlayalım.

Havada devrimin ağır bulutları toplanmışsa, her şeyin bir fırtınaya dönüşmesini "herkes" dört gözle bekler hale gelmişse, her ekonomik grev, hızla politik kavgaya dönüşür, kendi dar sınırlarını aşar, küçük bir dere bile tüm baraj suyunu kızıl renge boyayabilir. Hele ki, krizin ufkunda beliren açık tehdidi, her meseleyi acil ve ertelenemez kılıyorken, hele ki, dinci-faşizme destek veren yoksul kesimlerde sandığa gitme eğilimleri baş göstermişken; hele ki Kürt halkında sınıfsal özelemler, ulusal özelemlerinin dahi önüne geçmişken. (Bkz. SAMER'in son araştırma sonuçları)

Sınıf dengelerinin gelinen aşamasında manzara ortaya çıkıyor. Karşı-devrim cephesi, servetini kaçırmaya başlayan sermayenin yarattığı güven yitimi ve moral bozukluğuyla kan kaybediyor; bu cephedeki yoksullar tüm demagojiye ve açık terör yöntemlerine rağmen kopuş içindeler, ya da devrim karşısında "hayırhah" bir tutuma zorlanıyorlar; geride kalanlar ise özel çıkarları için birbirine çelme takıp duruyorlar. Devrim cephesi ise, ana karakter sağlamlığı ve bir sınıf hegemonyası taşıyacak proleter hareketten besleniyor, umut ve birliğini inat ve sabırla koruyor. Ve henüz, uzun bir krizin başlangıç aşamasında değildir. Yeterince zamanımız olacak; manzaranın temel unsurları, gelişimlerini veya çöküşlerinin tüm potansiyelini bu uzun süreçte ortaya dökülecek.

Leninist öncüye, "bu krizde sermaye egemenliğini ya çıkış olacağız ya da bu konuma çok yakınlaşacağız" cüretini kazandıran gerçek, somut, elle tutulabilir, her adımda kanıtlanabilir olgular bunlardır.

Haiti'de Yoksulluk Ve Yolsuzluk Karşısı Ayaklanma Sürüyor

Bir Karayipler ülkesi olan Haiti'de enflasyon ve yolsuzlukları protesto için son haftalarda sürekli eylemler var.

Şiddetli ekonomik kriz ortasında kamu harcamalarını yanlış yöneten devlet başkanı Jovenel Moise'ye karşı 7 Şubat günü başlayan protesto eylemleri, çatışmalarla beraber ayaklanma düzeyine yükselerek sürüyor. Ulusal para birimi ciddi bir düşüş gösterirken, yıllık enflasyon ise %15 açıklandı.

9 Şubat Cumartesi günü başkent Port-au-Prince'e giden ana erişim yolları barikatlarla kapatıldı, araçlar yakıldı.

12 Şubat günü protesto- lar son hızıyla devam ederken devlet

b a ş k a n ı

Moise "de-

demokratik s-

re ç l e r i

a n l a m a y a n "

halka "diyalog"

çağrısı yaptığında çat-

ışmalarda ölenlerin sa-

sayısı 9'a ulaşmıştı. Buna

karşılık Haitililer Moi-

se'nin istifasını istedi.

13 Şubat günü ülkedeki

çatışmalardan ve tüm güvenlik güçlerinin eylemlere yönlendirilmesinden faydalanan cezaevlerinden firarlar yaşandı.

16 Şubat gecesi Başbakanı Jean-Henry Céant bir açıklama yaparak Başbakanlık bü-

çesinin %30 oranında azaltılacağı ve ayrıcalıkların geri çekileceğini, yolsuzlukların araştırılacağını duyurarak yeni bir diyalog çağrısı yaptı. Ancak bu, paranın değerinin düşmesi ve süt gibi temel besin maddelerinin fiyatlarının çok artmasıyla yoksullukları iyice derinleşen Haitililer için yeterli olmadı. Sokaklarda Amerikan bayrağı yakılarak "Amerikan kuklası başkanın defolması" ve "Amerikan işgalinin sona ermesi" istendi. Aynı zamanda Venezuela halkı ve Morales

ile de dayanışma sergilendi, hükümetin karşı-devrimci Guaido'yu desteklemesi protesto edildi.

Yaklaşık 10 gündür süren eylemlerde okullar, hastaneler aksadı, işletmeler kapalı kaldı. Resmi olmayan rakamlara göre ise çatışmalarda ölenlerin sayısı 50 civarı.

Bu süreçte ABD, Haiti'de bulunan bir kısım personel ve ailelerinin ülkeden ayrılmasını isterken, Kanada da büyükelçiliğini geçici olarak kapattı. Devlet başkanı Moise ise ayaklanan halkı "silahlı gangsterler ve uyuşturucu kaçakçıları" olarak nitelendirdi.

Sosyal medyada paylaşılan haberlerde, Haiti'de yaşananlara dair gerçeklerin Batı mediasında yansıtılmadığı dile getiriliyor ve "ABD medyası 'yoksul' Haiti'deki yerel milyonlar ve milyarderlerden asla bahsetmez. Bunlar kitleleri köleleştirmek için refahın yüzde 80'ini çalar ve yabancılara iş birliği yapar. Siyasetçileri, darbe ve komploları, silah ve uyuşturucu ticaretini kontrol ederler; demokrasi aktivistlerini öldürürler ve BM işgalcileri tarafından korunurlar" deniliyor.

Haiti'de yolsuzluklara karşı mücadele, Kasım ayının sonunda başlamıştı ve burada da polis saldırılarında en az 11 kişi ölmüş, 75 kişi tutuklanmıştı. Binlerce kişi, Chavez'in girişimi olan Petrocaribe fonlarının (Latin Amerika'da petrol satışını, fiyatları ve ticareti düzenleyen bir oluşum) nereye harcandığını sorarken, daha iyi yaşam koşulları, sağlık, eğitim ve ülkedeki yozlaşmış hükümetlere bir son verilmesini istemiş, eylemlerini genel grevle bütünleştirmişti.

Arjantin'de "Halk Alanları"na Polis Saldırısı

2001-2002 ekonomik krizinden bu yana en yoğun yoksullaşma dönemini yaşayan Arjantin halkı, pahalılık ve zamlarla baş edebilmek için başkent Buenos Aires'te pazar kurmaya başladılar. Halkın kendi ürettiği ürünleri getirip ucuz sattığı, binlerce kişinin yararlandığı pazar yeri de hükümet tarafından yasaklandı.

Küçük üreticilerin ürettiğini satabilme imkanı bulduğu, halkın da ucuz meyve sebze alabildiği bu "Halk Alanları", dün Arjantin polislerinin saldırısına sahne oldu. Polis, "Anayasa Meydanı"nda pazar kurulmasını ve toplanılmasını yasakladı.

Polis, meydanın "kirlendiği" gerekçesi ile hiçbir uyarı olmadan satıcılara ve alışveriş yapan ailelere biber gazları ile saldırdı. Her yaşta insanlara saldırlmasının yanı sıra, sebze-ler de tahrip edildi; satılmak istenen ürünler el konuldu.

2014'ten beri kurulan bu pazarlar 2018'den itibaren daha genişlemiş, her mahallede açılması için talepler gelmeye başladı, ancak hükümet son aylarda bunlarla ilgili diyalog yollarını kapatmıştı.

Saldırıya uğrayan pazar sakinleri, yine de ısrarla pazar yeri kurmaya devam edeceklerini söylüyorlar.

On Binlerce İşçi Fiili Grevi Sürdürüyor

Meksika'nın ABD sınırındaki Matamoros kentinde bulunan sanayi bölgesinde yaklaşık 40 bin metal işçisinin Ocak ayında sendikaya rağmen başlattığı fiili grev, bölgede işçi ayaklanmasına dönüştü.

48 fabrikada taleplerini kabul ettiren on binlerce işçi 9 Şubat'ta işlerine döndü, ancak aynı gün, daha önce greve çıkmamış 30 fabrikada daha işçiler iş bıraktı. Matamoros'ta 30 yıl sonra ilk defa gelişen işçi ayaklanmasına bölgedeki Coca Cola işçileri de katıldı. Burası, dünyanın en büyük ikinci Coca-Cola şişeleycisi.

Hindistan'da 1 Milyon Komünist

Hindistan'ın Kalküta kentinde 1 milyonu aşkın kişi Hindistan Komünist Partisi (Marksist)'nin düzenlediği "Halk Tugayları" mitinginde buluştu; görülmeye değer kareler ortaya çıktı.

3 Şubat günü gerçekleşen miting, Hindistan Komünist Partisi (Marksist)'nin öncülüğündeki politik bir ittifak olan Sol Cephe tarafından düzenlendi.

Narendra Modi liderliğindeki Hindistan hükümeti, ülkede halk düşmanı yasaları uygulamaya koymaya devam ediyor. Çiftçiler geçinememekten kaynaklı intihar ediyor ve ülke genelinde işsizlik oranı son 45 yılın en yüksek seviyesine çıktı. Halk Tugayları mitinginde halka seslenen HKP (Marksist)'nin kadroları arasında Politbüro üyesi Md Salim, Biman Bose ve Surjya Kanta Mishrada bulunuyordu.

Coca Cola fabrikasında çalışan 300 işçinin yanı sıra Soriana, Smart ve Chedraui mağazalarında da işçiler zam ve fazla mesai ücreti talebiyle greve çıktı.

Şehrin dört bir yanındaki protesto kamplarında işçiler, sendika liderlerinin üyelik aidatlarının toplanması söz konusu olduğunda iyi olduklarını, ancak toplu sözleşme görüşmelerinde patronlarla uzlaşma yolları aradıklarını, bu süreçlerde işçiye bilgi dahi vermediklerini söylüyorlar. İşçiler patronların sendikacılara işçilerden daha fazla "ödeme yaptıklarını" söylüyor.

Çoğunlukla uluslararası tekeller için otomotiv yan sanayi üretiminin yapıldığı, plastik, gıda gibi farklı sektörlerden fabrikaların da bulunduğu Matamoros'da saatlik asgari ücret yaklaşık 1 dolar.

OLGULARLA İÇ SAVAŞ-5

Özgür Güven

Daha önce Sovyetler Birliği ve sosyalist sistemin dağıldığını, sosyalizmin inisiyatifini elinden kaçırdığını belirtmiştik. Bunu fırsat bilen tekeli sermaye küresel ölçekte kapsamlı bir saldırıya geçti. "Tarihin sonunu" ilan etti. "Amerikan yüzyılı" ve "tek kutuplu dünya" diyerek dünyayı yeniden dizayn etmeye yöneldi. Bu planın bir parçası da Ortadoğu'yu ABD çıkarlarına göre yeniden düzenlemektir. Bu amaçla, 1990-1991'de 1. Körfez Savaşı denilen Irak saldırısını başlattı. Bu saldırının her yerinde kitleleri savaşa karşı sokağa döktü. Her yerde olduğu gibi bizde de sınıflar mücadelesini sertleştirip şiddetlendirdi. Ancak savaş karşıtlığı, kapitalist sistem karşıtlığına varamadığı için emperyalist savaşın savaşa dönüştürülmesi de gerçekleşmedi.

Emperyalist kapitalist sistem en güçlü olduğunu söylediği, öyle görünmeye çalıştığı bu dönemde, aslında en çok güçten düştüğü, zayıfladığı bir yeni evreye girmişti. Dünya bunalımı olarak başlayan ve giderek derinleşen bu süreç, kapitalizmin kendi üzerine doğru çökmeye başladığı, aynı zamanda kapitalizmden komünizme geçişin maddi ön koşullarının tarihte daha önce hiç olmadığı ölçüde olgunlaşmış bir süreçtir. Emperyalizmin kaptanları bu çöküşü durdurabilmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar, yapmaya da devam ediyorlar. Tekelci kapitalist saldırılar bu süreçte artarak sürdü: IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü ve Serbest Ticaret Anlaşmaları gibi pek çok araç ve yöntemle bağımlı ülke ekonomilerini tam ilhaka yöndüler. Bağımlılık ilişkisi zaten ilhak olmasına rağmen, daha önceki dönemde bağımlı ülkelerdeki ekonomiler, işbirlikçileri eliyle yönetiliyordu; sözü edilebilecek oranda bir sermaye bağımlı ülkelerde birikti. Şimdi emperyalist merkezler

bağımlı ülkelerdeki birikmiş sermayeye el koymaya, ekonomilerini doğrudan emperyalist merkezlerden yönetmeye; ilhakı daha da derinleştirerek sonuna kadar vardiya politikalarını uygulamaya koydular. Buna itiraz eden işbirlikçi yönetimler de birer birer tasfiye edildi; karşısına çıkanlara çeşitli ekonomik yollarla, olmazsa savaşa terbiye edilmeye, boyun eğdirilmeye çalışıldı.

Ama işler hiç de emperyalist kaptanların istediği gibi gitmedi; daha 20. yüzyılın sonuna bile varamadan küresel isyan patladı. Üstelik bu defa isyan ve ayaklanmalar bağımlı ülkelerde değil, doğrudan emperyalist merkezlerde patlak verdi. Dünya ölçeğinde yaşanan ve derinleşerek devam eden bu süreç, bizdeki sınıflar mücadelesini ve güçler ilişkisini de etkiledi.

90'ların ilk yarısı iç savaşın en sert geçtiği yıllar oldu. Kentlerde ve kırlarda yaşanan açık silahlı çatışmalar hızla sokak savaşlarına evrilirken, İzmir Belediye işçilerinin Ölüm Yürüyüşü, İstanbul Belediye işçilerinin iş durdurma eylemleri, sokak gösterileri kesintisiz eylemler olarak olağan eylemlerden sayılmaya başladı. İlçe belediyelerinde işyeri işgalleri, barikatlar, yer yer silahlı çatışmalara varan sert eylemler gündeme gelmeye başladı. Öğrenci gençliğin eylemleri üniversitelerden liselere yayıldı. Okullarda boykotlar, polislerle ve gerici faşist kesimlerle çatışmalar yaygınlaştı. Bu dönem devletin bütün baskılarına, açık infazlarına, köy yakma ve boşaltmalarına rağmen devrimin gelişip güçlendiği yıllar oldu. Bu yıllarda her ne kadar örgütlü devrimci güçler eylemlerde yaygın olarak yer alıp etkili olsalar da hareketin kendiliğinden karakteri be-

İşler hiç de emperyalist kaptanların istediği gibi gitmedi; daha 20. yüzyılın sonuna bile varamadan küresel isyan patladı. Üstelik bu defa isyan ve ayaklanmalar bağımlı ülkelerde değil, doğrudan emperyalist merkezlerde patlak verdi. Dünya ölçeğinde yaşanan ve derinleşerek devam eden bu süreç, bizdeki sınıflar mücadelesini ve güçler ilişkisini de etkiledi.

lin olarak öne çıktı.

1991-92 kış aylarının en sert günlerinde yaşanan İzmir Belediye işçilerinin "Ölüm Yürüyüşü" sözü edilecek eylemlerden biri olarak öne çıkar. İşten atılan işçiler günler, haftalar boyunca İzmir'de eylem içinde oldular. Sadece işçiler değil, işçi aileleri de her gün sokakta, kent meydanlarında eylem içinde oldular. İşçiler sonunda Ankara'ya yürümeye karar aldılar. Yolları daha İzmir çıkışında polis, jandarma tarafından kesilse de barikatları aşarak yürüyüşe devam ettiler. Zorlu kış şartlarında günlerce süren eylem yol boyunca, geçtiği her yerleşim biriminde işçi ve emekçilerin desteğini aldığı gibi, İstanbul, Ankara ve İzmir'den işçilerin ve gençliğin desteğini de yanında buldu. Yol boyunca uğradığı her kentte, kasabada, emekçilerin, halkın sempatisi ve desteğiyle karşılanıp uğurlandılar. Eylem, işten atılanların yeniden işe alınmasıyla sonuçlandı.

Daha önce değindik, Kürdistan'da 4000'den fazla köyün yakıldığı, boşaltıldığı, kırlarda dağlarda gerilla ile devlet güçleri arasında savaşın yaygınlaştığı ve sertleştiği bir dönemdir. Ape Musa'dan sonra Ankara'nın göbeğinde Uğur Mumcu, Bahriye Üçoklar gibi toplumda tanınmış gazeteci ve aydınlarla yönelik suikast eylemleriyle toplum terörize edilirken, Kürdistan'da ordu ve polisin yanında paramiliter bir örgütlenme olan koruculuk yaygınlaştırılarak Kürdün

Kürtle savaşı bir kez daha gündeme getirilir. Resmi kolluk güçleri gerilla kıyafetleriyle köy baskın katliamlar yaparken, tekeli faşist basın bu katliamları ve vahşeti haklı gösterip yeni yeni katliamlara zemin hazırlamak üzere seferber edilir. Siyasi yelpazede yer alan en sağından en soluna dek tekeli sermayenin bütün partileri, ya hükümet ortağı olarak ya da yaşanan vahşete, devlet baskısı ve terörüne parlamentoda yasal kılıflar uydurarak destek verir, ortak olurlar.

1991'de ve 92'de ulusal hareketin bir halk hareketi karakteri kazandığını, şehirlerdeki mücadelenin yükseldiğini ve 92 Newroz'unda halka ateş açıldığını yazmıştık. Şehir hareketinin önüne geçmeyi amaçlayan devlet, bu sefer dinci faşist çeteleri kullanmaya başladı. Kürdistan devrimcilerinin ve halkın karşısına resmi kolluk güçlerinin yanı sıra, Hizbullah adıyla örgütlenen bu çeteleri çıkardı. Polis ve askerinin desteğini arkasına alan bu çeteler eliyle Kürt halkı üzerinde terör estirmeye başladılar; onlarca yurtsever bu çetelerin saldırılarında katledildi. Buna rağmen hareketin gelişimini engelleyemeyince Şırnak'ta, Cizre'de, Lice'de kentlere, evlere ateş açıldı. Cizre'de günlerce evler, işyerleri ve sokağa çıkan herkes kurşunlandı. Bu durumu gören ve belgelemeye çalışan gazeteci İzzet Kezer açılan ateş sonucu ölenler arasındaydı.

Tekelci faşist basın, Ağustos 1992'de PKK'nın ağır silahlarla Şırnak'a saldırdığı haberini verdi. Oysa gerçek bu değildi. Faşist devletin kolluk güçleri tanklarla, toparla, roketler ve makineli tüfeklerle bütün kente rasgele ateş açmış, faşist basın da bunu çatışma diye yaz-

mıştı. Aynı şey 1993 Ekim ayında Lice'de tekrarlandı. 17 insanın öldüğü bu olaylarda 250 civarında işyeri ve 400'den fazla ev yakıldı; halk göçe zorlandı. Botan'dan göç eden halk, Güney Kürdistan'daki Maxmur Mülteci Kampı'nı kurdu. Bu kamp halen duruyor.

Sonrasında o dönemin Genel Kurmay Başkanı, tekeli sermayenin isteklerine uygun olarak parlamentoya siyasi partilere ve basına bir talimat verdi: Topyekün mücadele!.. Bu talimat gereği ordu, polisi, meclisi, basını ve diğerleriyle bütün burjuva güçler bir araya gelip harekete geçtiler. Ordu şovenizm, ırkçılık histerisiyle bütün Kuzey Kürdistan'ı savaş bölgesi ilan etti. Sürekli olarak yeni yeni birliklerin sevk edildiği Kürdistan'ın kentleri, köyleri, dağları yıkılıp yıkıldı. İnsanlar tek tek ve bazen de toplu olarak katledildi. Uluslararası savaş kurallarını bile hiçe sayan ordu sivil katliamlar yaptı; kimyasal silahlarla, işkencelerle, tecavüzlerle dolu, dünyanın en iğrenç, en vahşi savaşlarından birini bu isimle sürdürdü. Değişik biçimler alarak halen de sürdürüyor.

Asker, Kürdistan'da katliamlarla, yakıp yıkmalarla ve köy boşaltmalarla bu vahşi saldırıları sürdürürken, polis de kentlerde terör estiriyor açık infazları yaygınlaştırıyor. İstanbul'da devrimcilerin onar onar ev baskınlarında infaz edildiği bu dönemde hükümet, bu katliamların daha etkin olarak sürdürülmesi için orduyu ve polisi teşvik ediyor, sürekli olarak maddi, teknik ve kadrosal düzenlemelerle destek veriyordu. Başbakanlar, hükümetler değişiyor, Özal, Demirel, Çiller, M. Yılmaz ve diğerleri, iç savaş hükümetlerinin başına geçiyor, bu savaş bütün vahşetiyle sürüp gidiyor. Mehmet Ağar gibi katillerin polislikten bakanlığa trımanması, tekeli sermayenin katliamcı faşist yüzünün en açık kanıtı oldu.

Şireci Tekstil İşçileri Ücret Zammı İçin İş Bıraktı

Antep Başpınar Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Şireci Tekstil'in pamuk bölümünde, 9 Şubat günü, 15.00-23.00 vardiyası içeri girmedi.

Yağmurlu havaya rağmen fabrikaya girmeyen Şireci Tekstil işçileri, "Hepimiz aylıklarımıza devletin verdiği %26 zammı istiyoruz fazlasını değil" diyerek taleplerini dile getirdi.

Dev Tekstil İş Çukurova Temsilciliği de bir açıklama yaparak, "Sendikamız hakları olan isteyen işçileri desteklemektedir. Bu hak arama çabaları karşısında patronlar işçileri korkutup yıldırma çabalarını sürdürüyor. İşçilerin gösterdiği bu tepki oldukça anlamlıdır. Hem kendileri hem diğer işçilere örnek olması açısından bir başlangıç olmalıdır. Bu 'komik' zam, işçilerle dalga geçmek demektir. Bu asla bir geçim ücreti olamaz. İşçiler asgari ücrete yapılan zam oranında bir artış istiyorlar."

İşçilerin talepleri son derece meşru ve haklıdır. Bu zam oranlarıyla değil geçinmek, yaşamak bile zordur. Hayat pahalılığının gittikçe arttığı, işsiz sayısının çoğaldığı bir zamanda işçi ücretleri insanca yaşamaya yetecek bir seviyede olmalıdır. Aynı zamanda işçilere iş güvencesi sağlanmalıdır" dedi.

Antep Özsever Tekstil İşçileri Eylemde

11 Şubat günü Antep Organize Sanayi bölgesinde Özsever Tekstil işçileri, işbaşı yapmayarak eyleme geçti. Uzun zamandır huzursuzluğun hakim olduğu Özsever Tekstil'de işçiler, gece 24.00'e kadar fabrika önünde eylem yaptı.

İş bırakan 3 vardiyadan 140-150 kadar işçi, davul ve zurnalarla halaylar eşliğinde fabrikanın önünde bekliyorlar. Fabrika önündeki işçilerden biri "bugüne kadar zamla ilgili herhangi bir bilgi verilmedi ve Ocak ayı maaşımız zamsız bir şekilde yatırıldı. Biz de haklarımız olarak zamla ilgili bilgi almak istedik. Ama bu bilgi bize verilmedi. Zam oranı söylenmediği halde Cumartesi günü muhasebe müdürü bize patronumuz isteyen çalışır, isteyen işten çıkar dedi ve muhasebeci herkesin ismini yazdı. Çıktılarımız yapılacak dendi ve hala beklemeyiz" diyor.

İşçilere önce %13 zam verileceği açıklanırken, işçilerin tepkisi üzerine

firma zammı %20,3'e çıkarıldı. Ancak işçiler hem işten çıkarılmaları engellemek, hem de istedikleri %26 zammı elde etmek için gündüz saatlerinden itibaren firma önünde beklemeye devam ediyorlar.

Gaziantep Bir Tekstil Şehridir

Merhabalar, Antep Organize Sanayi'de çalışan bir tekstil işçisiyim. Firmamızda 700'e yakın işçi çalışıyor. Günlük 8 saat çalışıyoruz. 12 saat çalışan firma fazla kalmadı buralarda. Bizim firmamız birçok firmaya göre iyidir, çocuklarımızın montuna kadar veriyor, ayakkabıma kadar veriyor.4 ayda bir, senede bir erzak desteği veriyor. Burada birçok iş yerinde görülmemeyen olanaklar bulunur. Yine bizim firma, piyasa fiyatı neyi veriyorsa onu veriyor bizlere. Düşülecekse piyasa düşülecek. Ama çok fazla sorunları olan firmalar var, bu firmalarda çalışan arkadaşlarımızın sorunları var.

Şireci Tekstil'de ufak çaplı eylemler oldu. Birkaç yerde daha böyle şeyler yaşandı. Asgari ücretin açıklanmasının ardından, firmalar kendilerinin belirlediği %lik zamları açıklıyorlar. Birçok firma asgari ücretin üzerinden %26'lık zamları uygulamazken, bizim firmamızda şu an bir sıkıntımız yok. Antep tekstil piyasasında ederine alıyoruz maaşlarımızı. Birçok firmada çalışan işçi arkadaşlarımız, ücretlerinin bir kıs-

mını elden, bir kısmını bankadan alıyor hala. Bizim firma, tüm ücreti banka üzerinden veriyor. Benim 1900 lira aylığım vardı, şimdi 2300 lira oldu. 400-410 lira zam oldu yani. Asgari geçim indirimiyle aldığım net 2620 lira.

Batıda bu işi yapanlar 3000-3500 lira falan alıyorlar. Buradaki sektöre göre -gerçi kendileri belirliyorlar- fiyatlar böyle. Komşum Şireci'de çalışıyor, bire bir yaşananları anlatabilir size. Onun şikayetleri çok fazla.

Bizim de kendimize göre hoşnut olmadığımız şeyler var tabi. Asgari ücrete %26 gelmedi mi? Maaşımızı alırken asgari ücret üzerinden yatırdılar, tümünü yatırmadılar. Yani ilk kez başımıza geliyor bu. Bizden daha düşük fiyata çalışan çok arkadaşımız var. Gaziantep bir tekstil şehridir. Çok sorunlu arkadaşımız var. Onlarla görüştüreyim sizi, bize değer verdiğiniz, sorunlarımızı dile getirdiğiniz için teşekkür ederiz yani. Arkadaşlarımızla konuştuğlarımızı yayınlarsanız çok iyi olur.

Antep'ten Bir Tekstil İşçisi

"Ben Hakkımı İstiyorum"

Merhaba ben Antep Organize Sanayi de dört sene çalıştıktan sonra Temmuz-Ağustos 2018'de işten ayrıldım. İş yeriyile anlaşma yaptık, eğer kadem tazminatının yarısını verirken kendileri çıkarmış gibi göstereceklerdi. Ben de işsizlik maaşını alabilecektim.

Anlaşmayı yaptık, çıkışımı verdiler ama bana bir de açık senet imzalatıldı. Okuturmadılar bile, neye imza attığımızı bilmeden imzaladık. Dediler ki; "paranın yarısını biz alacağız yarısını sana vereceğiz." Bankadan parayı çektim getirdim 5 bin lirayı verdim, 4.700 de bende kaldı. ... Ardından aradılar, dediler ki; "4 binini de öde yoksa senedini vermiyoruz." Ben vermedim. ... Kendileri çıkarmış gibi göstereceklerdi öyle yapmadılar. Birkaç kişiye daha bunu yaptıklarını biliyorum. Devamsızlıktan çıkış verdiklerini yazmışlar, sigorta da alamıyorum bu yüzden. Uğraştım avukat da bir şey söylemedi. Şu an Adana'dayım çalışmıyorum, işsizlik parası almıyorum. Evimin kirasını zor ödüyorum. Nasıl ya-

parız bilemiyorum.

İş yerinde çalışırken çok sık iş kazaları meydana geliyordu. Bizim arkadaşım üç parmağı koptu. Bir "geçmiş olsun" demediler. Ondan bir hafta sonra bakımıcının parmağı koptu. Mahkemelikler şu anda.

Yemekleri çok kötüydü; tatsız tuzsuz yemeklerdi. Bir kişi çıkıp, "beğeniyorum" diyemez bin kişi içinde. Yemeğin ne kadar kötü olduğunu söyledikimizde; "biz de aynısını yiyoruz" diyorlardı. Yalan! Kendisine dışardan kebab geliyor, tavuk geliyor, et geliyordu. Bizim yediğimizi yemiyorlardı.

Bizim işsizliğimizi verseler, yine kendimizi toplardık. Ailem de yok, bizi tamamen gözden çıkardılar, "Ne yaparsanız yapın" dediler. 31 yaşındayım, evliyim üç çocuğum var. 14-15 yaşından beri çalışıyorum, yine de olmuyor. Ben de hakkımı istiyorum.

Adana'dan İşsiz Bir Baba

Ekonomide Kaygı Veren Gelişme: Sebze Kuyruğunun Ardından Çöpten Yiyecek Toplamak da Zenginlik Belirtisi Olarak Pazarlanmaya Başlandı... Zaytung

Çöpten yemek toplayan kadının aslında hayvanlar için yemek toplayan zengin bir hayvansever olduğunun ortaya çıkmasının ardından, çöpten kağıt toplayanların da hali vakti yerinde çevreci aktivistler olduğu anlaşıldı... Zaytung

Mustafa Kemal Üniversitesi'nden Yükselen Ses

Mustafa Kemal Üniversitesi'nde yaklaşık 3 ay önce artan ekonomik-siyasal kriz ve öğrenci sorunlarına karşı ayaklanan gençlik, eylemlerine hızla devam ediyor.

Üniversite içerisinde yemekhane, yurt ve ulaşım zamları ile öfke patlaması noktasına ulaşmış ve bu şartlarda öğrenim görme koşullarının olmadığını dile getiren gençlik geri adım atmayacağını net bir şekilde belirtmişti. 19 Aralık 2018 gününde doğallığında gelişen eylem kararı ile bir araya gelen öğrenciler kampüs girişinde toplanmış; sorunlara çözüm bulmak isteyen gençliğin sesi kampüs duvarlarından sokaklara taşmıştı.

Başlangıçta ulaşım zamlarına tepki olarak bir araya gelen gençlik, asıl sorunun artan siyasal-ekonomik kriz olduğunu görmekteydi. Ve sorunların temelinde çürümüş kapitalist sistemin kendisi vardı.

Kendi öğrencilerinden korkan rektörlük başlangıçta orta yolu bulmaya çalışmış, karşılık bulamayınca gerçek yüzünü göstermekten çekinmemişti. Polis ile iş birliğinin düzeyini yükseltmiş ve daha da saldırgan tavır sergilemişti. Eylemler, polis ve rektörlük baskısı ile kontrol altına alınmaya çalışılsa da çabaları karşılık bulamadı. Baskı ne kadar artarsa artırsın eylemler daha da kitleselleşti.

Devam eden eylem sürecini iyi çözümlenmek ve yaygınlaştırmak için alınan toplantılardan çıkan karar ile "MKÜ

Öğrenci Meclisi" kuruldu. Dinci-gerici eğitim sisteminin getirmiş olduğu bütün sorunları yakından ele alacağını belirten gençlik, birleşik mücadeleyi esas alarak daha radikal ve hızlı pratik ile yoluna devam edecek. Afiş, sticker, yazılama, sosyal medya vb. propaganda araçları aktif kullanılacak, ekonomik krizden en çok etkilenen işçi sınıfıyla gençlik arasında bağ kurulacaktır.

Çalışmalarına hızla devam eden MKÜ Öğrenci Meclisi, 19 Şubat günü kampüste "Söz Sırası Bizde/ Söz Sırası Gençlikte" diyerek "Söz Sırası Bizde" isimli bir etkinlik gerçekleştirdi. Etkinlik açılış konuşması ve selamlaşma ile başladı. Ardından şiir dinletisi, açık kürsü ve müzik dinletisi eşliğinde halaylarla devam etti.

Açılış konuşmasında artan ekonomik krizin gençlikte yarattığı etkilerin neler olduğu, öğrencilerin maddi durumu göz önünde bulundurmaksızın almak zorunda bırakılan kitap dayatmaları, ırkçı-gerici düşüncelerle öğrencileri hedef haline getiren söylemlerle tehdit altında bırakma/korku yaratma ve sindirme politikasının yaygınlaştırılması, 12 bin öğrencinin maddi durumu el vermediği için eğitimini yarıda bırakması, üniversite ve liselerde cinsiyetçi eğitim politikasının şiddetini artırarak uygulanması, tacizin-tecavüzün artış göstermesi, ulaşım-yemekhane-

barınma zamlarına dikkat çekmek gerekliliği ve bütün bu sorunların çözüm noktasının tartışılması, ortak mücadele verilmesi konularına değinildi.

Şiir dinletisinde DÖB'lü arkadaşlarımız söz alarak katledilen bütün kadınların anısına Adnan Yücel'den "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek" ve Nazım Hikmet'in "Yaşadım Diyebilmek İçin" şiirlerini okudu. Kürtçe ve Arapça şiirler ile dinletisi sonlandı.

Açık kürsüde değinilen konular ise:
•Mustafa Kemal Üniversitesi'nde ücretsiz ringin olmaması
•Ulaşım %50 zam yapılması
•Yemekhaneye %25 zam yapılması porsiyonların azalması
•İlkokul-ortaokul-lise-üniversite içerisinde öğrencilere yönelik cinsel istismarın artış göstermesi
•Öğrencilerin burs ile geçineme-

mesi, çalışmak zorunda kalması
•Mezun olduktan sonrası için endişe duyulması, gençliğin geleceksizleştirilmesi
•İşe alınırken güvenlik soruşturması ve mülakatın dayatılması
•Çevreye ve doğaya sahip çıkılması, ekolojiye dikkat çekilmesi
•Artan ekonomik-siyasal krizin hesabını işçi-emekçi sınıflara kesilmesi
•Meslek liseleri ve üniversitelerde staj adı altında emek sömürüsü gerçekleştirilmesi
•Dinci-gerici iktidarın oluşturulmaya çalışıldığı nesil profilini kabul eden gençliğin teşhir ve tecrit edilmesi

•İlerici-devrimci gençliğin asılsız suçlamalar ile gözaltına alınması, derslere alınmaması
•Bütün bu bahsedilen sorunların sistem sorunu olduğu,
•Çözüm yolunun birleşik mücadele ve örgütlenmek olduğu,
•Üniversitede yaşanan sürecin değerlendirmesi (19 Aralık'tan bugüne bakış)

oldu.
Açık kürsünün ardından Ciran Erbane Topluluğu ile müzik dinletisine geçildi. Erbane ezgileri ile sesini yükselten gençlik, halaylarla etkinliği sonlandırdı.

Sonuç olarak, kendi fikirlerimizi savunmaktan, yaygınlaştırmaktan alıkoymazlar bizleri. Tacize-tecavüze uğradığımız, kadınlarımızın vahşice katledildiği, giderek artan ekonomik-siyasal krizin hesabının emekçi sınıfa kesildiği günlerden geçmekteyiz. Burjuvazi ömrünü uzatmak adına faşist baskıları arttırsa da, işçiler-emekçiler-gençler-öğrenciler-kadınlar birlikte mücadele veriyorlar.

Ve bu savaşın kazanımı emekçi sınıflar olacaktır.

Artan ekonomik kriz, yaşamın her noktasını etkiliyor. Başlangıçta ulaşım zammına karşı sokağa çıkan gençlik gördü ki asıl sorun kapitalist sistemin kendisi muhatabı da burjuvazidir. Herkesi birlikte örgütlü mücadele alanlarına çağırıyoruz. Mustafa Kemal Üniversitesi'nden yükselen ses coğrafyamızdaki bütün gençliğin sesidir.

**Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!
Yaşasın Halkların
Birleşik Mücadelesi!
Antakya/ DÖB**

MKÜ'de DÖB'lü Öğrenciler Ve Devrimci Dostlarımıza Faşist Saldırı

Mustafa Kemal Üniversitesi'nde aylardır yükselmekte olan devrimci durumun farkında olan ve devrimcilerden korkan dinci-gerici-faşist zihniyet ve onun temsilcileri saldırganlaştılar.

20 Şubat Çarşamba günü üniversite Ülkü Ocakları ve Ak Gençlik (ÜniAk) amfide toplanmış, rektörlük ve polis desteği ile eylem gerçekleştirildi. Devrimcileri MKÜ'de barındırmayacaklarını söyleyerek tehditler savurdular. SMF'li bir öğrenci dostumuz telefonla çekmek isterken, bir sivil polis tarafından tehdit edildi.

Faşistler açık çağrı yapmış, toplantı düzenlemişti. Yaptıkları toplantıda devrimcilere yönelik saldırı gerçekleştireceklerini, bunu 24 Şubat Pazar gününe kadar bitirmiş olacaklarını söyleyerek; faaliyetleri ile dikkat çeken kişileri (DÖB'lü bir öğrenci arkadaşımızın kaldığı apart da dahil, 6 dostumuzun kaldığı apart isimleri) alenen teşhir etmişler.

22 Şubat gecesi saat 22.30-23.15 sıralarında DÖB'lü arkadaşımızın yolu 3 kişi tarafından kesilerek darp edildi, bıçak çekilerek tehdit edildi. Arkadaşımızın boynunda kızarıklıklar ve tırmak izleri dışında sağlık durumu oldukça iyi. Yine aynı şekilde SMF'li arkadaşlarımıza İİBF Ülkü Ocakları başkanı olduğu bilinen şahsiyet mesaj atarak, aynı tehditkar ifadeleri tekrarlayıp; saldırıların devamı geleceğini net şekilde belirtmişler.

Devrimciler çok iyi bilmektedir ki, bu saldırıların asıl amacı yükselmekte olan ayaklanmanın önünü kesmek, kampüslerde gerici zihniyeti yaygınlaştırmaktır.

Ne baskılar ne tehditler ne de saldırılar yolundan alıkoymaz zafere yürüyenleri!

Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği!

Antakya DÖB

Öğrencilerden İHD'de Açıklama

MKÜ'lü öğrenciler, 23 Şubat günü saat 17.00'da Antakya İHD'de bu saldırılara karşı bir basın açıklaması yaparak saldırılara dair detaylı açıklama yaptı, saldırıların devrimci öğrencileri yolundan döndürülemediği vurgulandı.

İHD Hatay Şubesi de bir açıklama yaptı, "Takım elbiseli 3 kişinin üniversite çıkışında öğrencilere bıçak gösterip, 'Sizleri yakından takip ediyoruz. Kaldığınız apart binaları ve dairelerinizi biliyoruz. Geçen hafta üniversite içinde yaptığımız etkinlikten de haberdarız. Siz devrimcileri, sosyalistleri ve yurtseverleri üniversite içerisinde barındırmayacağız. Sizleri öldüreceğiz. Bu pazara kadar yaşarsanız şükredin' diye tehdit etmiş" diyerek; tehdidin öğrencilerin yaşam hakkına bir saldırı olduğunu söyleyerek Valilik, Cumhuriyet Başsavcılığı ve MKÜ Rektörlüğü'nü görevle çağırarak, gerekli soruşturmanın yapılmasını istedi.

Taciz Sistematiik Devlet İşkencesinin Bir Parçasıdır!

Geçtiğimiz günlerde Yüksel Caddesi'nde, açlık grevinde olan ÇHD'li avukatlar için bir eylem gerçekleştirildi. Üniversite öğrencisi Merve Demirel, Ankara'da katıldığı bu eylemde gözaltına alınırken polisin cinsel saldırısına uğradı.

Saldırıya uğrayan üniversite öğrencisine yönelik bildik devlet aklı, saldırıyı onayladı ve haklı göstermeye çalıştı.

Faşizmin sistematiik işkence silahlarından cinsel işkencenin türlerinden biri olan bu onursuz, insanlığa sığmayan saldırı ne de son olacaktır. Sermaye sınıfı faşist devlet aygıtı aracılığıyla emekçilere, gençlere, kadınlara yönelik kapsamlı bir varlık-yokluk savaşı sürdürürken, bugün başkentin göbeğinde genç bir kadının devlet güçleri tarafından

taciz edilmesi, dün gerillaların çıplak bedenlerinin teşhir edilmesi, cenazelere işkence yapılması bir devlet biçimi olan faşizmin bu insanlık dışı saldırılar konusunda ne kadar istikrarlı olduğunu gösteriyor.

Bundan kaynaklı bu eylem, kendini bilmez,

şapık bir devlet görevlisinin kendi kafasına göre yaptığı bir saldırı değildir. Bu saldırı, faşist devletin sokakta eylem yapan kadına, eşi, erkek arkadaşı tarafından şiddete, saldırıya, tecavüze uğrayan kadına, dinci-faşizmin istediği toplu profiline uymadığı için dışlanan genç kadınlara, cinsel yönelimlerinden dolayı öldürülen, işkenceye maruz kalan farklı cinsel kimliklere düşmanlığının kanıtıdır. Yani kadına yönelik şiddet bir devlet politikasıdır ve buna karşı, kadın erkek işçiler, genç kadınlar, emekçiler devrimci mücadeleyi yükselterek, şiddetin kaynağı kapitalizme karşı devrimci iktidar kavgasını büyütürken cevap verebilir. Açıklamalarla yetinmek, onları bundan vazgeçirmez, onların düzenini alaşağı etmek için kavgayı her yerde büyütme gerek!

İstanbul/DÖB

Uyuyan Ses

Uyuyan Ses, İspanyol yazar Dulce Chacon'un bir romanından uyarlanmış ve gerçek olaylardan alınmış bir dram filmi.

Filmde 1940 yılında, İspanya İç Savaşı'ndan sonra General Franco ve askerlerinin iktidarı ele geçirmesiyle beraber faşizme karşı mücadele yürüten ve daha sonra tutsak edilen komünistlere yapılan işkenceleri bir abla ve kız kardeş üzerinden çarpıcı şekilde anlatıyor. Faşizmin varlığını sürdürebilmesi için kilisenin üstlendiği görevleri ve komünistlere karşı yapılan baskı ve işkenceleri izleyiciye etkili şekilde aktarılıyor.

"Savaş suçlusu" olarak faşistler tarafından tutsak edilen ve idam edilmek için çocuğunun doğumu beklenen Hortensia, kardeşi Pepita sayesinde dağda faşistlere karşı mücadeleyi sürdüren eşi ile iletişime

geçer. Pepita bunun sayesinde Kara Parka kod adlı komünist gerilla komutanı ile tanışır ve birbirlerine aşık olurlar.

Bunlar yaşanırken faşist Franco ve askerlerinin komünistlere karşı baskısı her gün git gide artar. Bir zamanlar özgürlükleri için faşistlere karşı savaşmış kadınlar, şimdi faşistler tarafından ölümlerle cezalandırılmaktadır. Kadınlar, faşistler tarafından katledileceklerini bilmelerine rağmen yine de boyun eğmezler, savaşır. İspanya, komünistler için artık bir hapisane olmasına rağmen faşistlere karşı mücadelelerini dağlarda devam ettirir. Hortensia'nın daha bebeğine doymadan faşistler tarafından katledilmesi, faşizmin ne kadar acımasız ve vahşi olduğunu gözler önüne seriyor.

İspanya İç Savaşı'ndan sonra faşistlerin komünistlere ve kadınlara yönelik baskı ve işkencelerini izleyiciye başarılı bir şekilde aktarması ve içinde bulunduğu dönemi çok iyi bir biçimde yansıtmaya nedeniyle kesinlikle izlenmesi gereken bir film.

Batmak İçin Yerel Seçim Sonrasını Bekleyen Bakırköy Esnafına Binali Yıldırım'dan Teşekkür Ziyareti...

Zaytung

16 Mart Beyazıt Katliamı

Öğrenci ve işçi hareketinde düzene karşı tepkilerin dile getirildiği birçok anti-kapitalist eyleme kucak açan Beyazıt Meydanı'nda, 16 Mart 1978'de kanlı bir katliam yaşandı. Bundan önceki süreçte burjuvazi, düzenlediği tüm saldırılara rağmen işçi hareketindeki ve devrimci gençlik hareketindeki yükselişin önüne geçememişti.

1977 1 Mayıs'ına doğru, ülkenin her tarafında grevler yaşanmaktaydı. Yeniden yükselişe geçen işçi ve öğrenci gençlik hareketi işçilerle birlikte dayanışma içindeydi. Yükselişe geçen devrimci hareketin önünü kesmek için devlet, 1977 1 Mayıs'ında, 36 işçiyi katletti.

Devletin üniversiteler politikası, üniversitelerde sivil faşist-polis işbirliğiyle devrimci öğrencileri üniversitelere sokmama politikasıydı. İstanbul'da çoğu üniversite faşistler tarafından işgal altındaydı. Devrimci öğrenciler, devletin bu politikaları yüzünden okuluna devam edemiyordu. Devlet paramiliter faşistleri işçi önderlerinin ve devrimci gençlik hareketinin üzerine salmaya başlamıştı.

Yükselişe geçen işçi ve gençlik hareketini teslim almak hedefiyle faşistler, İstanbul Üniversitesi'nde "Merasim Birliği" adı verilen polislerin desteğiyle, polislerin temin ettiği ya da temin edilmesine izin verdiği silahlarla devrimci öğrencilerin üzerine saldırıyorlardı. Devrimci öğrenciler de bu saldırılara karşı saldırıyla yanıt vererek faşistleri püskürttü-

yordu. Üniversitelerdeki faşist işgalini ortadan kaldırmak için harekete geçen devrimci öğrenciler 16 Mart günü Süleymaniye'de toplanarak Merkez Bina'ya doğru yürüyüşe geçtiler. Diğer üniversitelerde okuyan devrimci öğrenciler de Eczacılık Fakültesi'nin önüne kadar arkadaşlarına eşlik ettiler. Faşistler, bir

kullanmalarını polis engelledi. Bunun üzerine öğrenciler Beyazıt Meydanı'na açılan kapıya yöneldi. Kapıdan çıkmaya başlayan devrimci öğrencilerin üzerine bomba atıldı, kurşun yağdırdı. "Beyazıt Meydanı komünistlere mezar olacak"

sloganlarıyla yapıldı. 16 Mart saldırı-

TNT kalıplarından yapılmıştı. Katliamı gerçekleştirenlerden biri olan faşist Zülküf İso'tun ablası Remziye Aykol'un açıklamaları da, devletin katliamdaki rolünü ortaya koyuyordu. Katliamı gerçekleştiren Zülküf İso'tun ablası katliam emrini verenin Alparslan Türkeş olduğunu açıkladı.

Türkeş hiçbir zaman bu katliamdan yargılanmadı. Bu olayın sorumlularından biri de Reşat Altay'dır. Bombayı atanların arkasından gitmek isteyen polisler, Reşat Altay tarafından engellenmişti. 16 Mart katliamından 1 ay sonra devrimci öğrenciler tarafından sevilen İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi hocası Server Tanilli suikasta uğradı ve felç kaldı. Daha sonra 16 Mart katliamı davası 2010 yılı Mart ayında zaman aşımına uğrayarak kapandı.

16 Mart katliamı, işçi sınıfına ve devrimci öğrencilere yapılan ne ilk ne de son saldırıydı. Faşist devlet, her zaman kanlı katliamlarla, imha, yok etme politikalarıyla yükselişe geçen devrim hareketinin önünü kesmek istemiştir. Bugün dinci-faşist iktidarın Kürt halkına yaptıkları gibi, 1960-80 arasındaki dönemde faşist devlet, kendi egemenliğini korumak için en acımasız katliamları yapmıştır ve yapmaya da devam etmektedir. Yükselişe geçen devrimci hareketin önünü kesmek isteyen faşist devlete, işçi sınıfı ve gençlik her zaman gereken cevabı vermiştir ve vermeye de devam edecektir.

**İstanbul'dan
Bir DÖB'lü Öğrenci**

sal-
dırı
h a -
zırlığındaydı.

O gün bir şey göze çarpmıştı; Her gün öğrenciler polis gözetiminde okul kapısından çıkarlardı. O gün o polislerin yerine yeni bir ekip gelmişti. Paramiliter faşistler de devletin desteğiyle, yürüyüşe geçen devrimci öğrencilere karşı saldırı hazırlığına girişmişlerdi.

O gün Süleymaniye'ye gitmek üzere okuldan çıkışa doğru yönelen devrimci öğrencilerin Süleymaniye'ye açılan çıkış kapısını

7
devrimci öğ-
renci; Hatice Özen, Cemil Sönmez, Baki Ekiz, Turan Ören, Abdullah Şimşek, Hamit Akıl ve Murat Kurt yaşamını yitirdi, 50'den fazlası yaralandı.

Katliamdan sonra binlerce devrimci öğrenci merkez binaya yürüdü. Denetim devrimci öğrencilerin eline geçti. Faşist işgal sona ermişti. Katliam sonrasında ortaya çıkan bilgiler, devletin katliamdaki rolünü ortaya koyuyordu. Katliamda kullanılan bomba faşistlerle iletişim halinde bulunan emekli yüzbaşı Mehmet Ali Çeviker'in depolarındaki

Yanımızdasın Yoldaş

Bundan tam 7 yıl önceydi. Antakya'da bir panel düzenlemiştik DÖB olarak ve panele konuşmacılardan biri olarak bir yoldaşla birlikte, Kenan yoldaş gelmişti.

İlk o zaman görmüştüm Kenan'ı... Daha önceden gençlik çalışmalarında Kenan yoldaştan bahsediliyordu, ama il dışından yoldaşların gelmesi ve onlarla tanışmak, bizim için büyük bir heyecan ve mutluluktu. Ve yoldaşla tanışmış olmak o zaman benim için büyük bir mutluluk olmuştu. Yoldaşın o zamanki genç yaşına rağmen düzenlediğimiz panelde bu kadar derinlikli bir anlatım yapması, onun o genç yaşına rağmen politik olarak ne kadar yetkin olduğunu göstermişti.

O ilk tanışmanın ardından üniversiteye İstanbul'a yerleştiğimde gözlerimin ilk aradığı insanlardan biri de Kenan yoldaştı. Onunla çalışma yapma fırsatı yakalamış, onu daha fazla tanıma fırsatı bulmuş olacaktım. Yoldaşı daha fazla tanımaya başladığımda, bende bıraktığı en önemli izlenimlerden bir tanesi, hangi işi yaparsa yapsın, o işi ileri bir bilinç, disiplin ve ciddiyet ile yapıyor oluşuydu. Okuma alışkanlığı, kendini ideolojik ve politik olarak yetiştirme konusunda disiplin ve kararlılık ile yapıyor oluşuydu. Onun bu özelliği, sakın karakteriyle birleşince, kiminle konuşursa konuşsun bir görüşü anlatma konusunda, yoldaşla sohbet ederken herkeşe keyif verirdi.

Yoldaşla ne zaman buluşsak dergide, sanat merkezinde, bir işi yapmak için herhangi bir yerde, mahallede hiç fark etmez, yoldaş o sakın ve emin bakışlarıyla, o bilge konuşmasıyla soru-

larımızı cevaplardı. Yoldaşa soru sorduğumuzda çay mı içiyor, elindeki bardağı bırakır ve anlat-

duk, ulusal sorun ve Rojava devrimi üzerine sohbet ediyorduk. Kenan yoldaş, gazeteyi katlarken anlatmaya, konuyu açıklamaya çalışıyordu. Dergideki espritel yoldaşlardan biri bizim sohbetimizi görünce yoldaşın yanına gelip gülererek "Kenan çok anlatma gençlere sonra senin önüne geçerler" demişti. Kenan yoldaş dikkati dağılmadan bu espriye, "Yoldaş zaten beni geçmeleri için anlatıyorum, yeni yetişen gençliğimiz onların önündekileri geçmeli ki gelişim sürekli olsun" cevabını vermiş ve anlatmaya devam etmişti.

Evet, yoldaşı birçok farklı şekilde hatırlıyorum, birlikte çok anılarımız oldu. Fakat bugün nereye gitsen, neyden bahsetsem, kurumlarımıza ne zaman uğrasam yoldaşın izleri orada hala taptaze. Sanki dün dergideymiş ya da bir işi halletmek için aceleyle yola çıkmış gibi... Evet yoldaş hala yanımızdasın, hala aramızdasın, o ışıl ışıl gözlerin, o güzel dişleriyle bizlere gülümsemen, o yoldaşça yaratılan paylaşımlar seni birilerinin aramızdan almasına izin vermeyecek.

Biz de senin çabalarınla, senin emeklerinle de yörgülen bu mücadeleye senin gibi kendimizi daha fazla vermeli, senin gibi mükemmel bir kafa, cüretli bir militan, devrimi her yere taşımak için mücadeleyi büyüten bir devrim neferi olmak için daha fazla çabalamalıyız.

Bir Genç Yoldaşın

maya başladılar. Bunu hiçbir zaman üstünkörü ya da konuyu özetler biçimde yapmazdı, derinlemesine anlatırdı ve her zaman okumamı önerceği bir kitap, izlenimi önereceği bir film olurdu.

Bir gün Aksaray'da birlikte gazete katlıyor-

GENÇLİK YAYINININ ÖNEMİ ÜZERİNE

Umut Güneş

Öğrenci gençlik içinde görünür olmak istiyorsak, gençlik içinde görüşlerimizin yayılmasını, örgütsel gücümüzün büyümesini istiyorsak gençliğe farklı araçlarla gitmemiz gerekiyor.

Disiplinli ve sürekli faaliyet sürdürülmeden taze unsurlara ulaşmak, gençliğin yürüyebileceği bir yol açmak olanaklı olmayacaktır. Bundan dolayı pratik faaliyetlerdeki düzenimizi sağlayacak merkezi gençlik yayınının düzenli hazırlanması, dağıtılması, gençliğe ulaştırılması büyük bir önem arz ediyor. Gençlik yayınının düzenli dağıtılmasının bir bölgedeki politik etkimizi artıracığından şüphe duyulmasın. Merkezi periyodik yayının politik niteliğini yükseltmeliyiz.

Burjuva dünyanın, reformizmin görüşleri, ideolojisi bu dönemlerde hiç olmadığı kadar yaygınlaştırılmaya çalışılıyor, devrimci görüş ve yaklaşımların yayılmasını engellemek için sermaye hiç olmadığı kadar çaba gösteriyor. Gençlik yayını hem faşizmi, emperyalist-kapitalist sistemi teşhir etmek, hem de yürünecek mücadele hattının ajitasyon ve propagandasını gençliğe anlatmak için en önemli aracımız olarak önümüze çıkıyor. Bu yayının hem basılı halini canlı ilişkiler kurmak için kullanmalıyız, hem de internete, sosyal medyada, tartışma platformlarında yaymak, daha fazla okura ulaştırmak için, dijital yayıncılığı ciddiyetle ele almalıyız.

Çalışmalarımızın her birini ciddiyetle ele almak, her biri üzerinde yoğunlaşmak gerektiğini belirtmiştik. Öğrenci gençliği etkilemenin yollarından biri yapılan işe ne kadar önem verildiği, bu iş üzerinde ne kadar yoğunlaşıldığı ve çaba sarf edildiği ile ölçülür. Bir örnekle bunu açıklamaya çalışalım. İşyerinde işini aksatırsan, sorumluluğunu yerine getirmeyip tembellik yaparsan, işe zamanında gelmeyip yavaş çalışırsan, diğer işçilerin gözünde tembel ve güvenilmez bir işçi olarak görülürsün, sözünün diğer işçiler için bir kıymeti olmaz. İşçiler, emekçiler çalışkan ve disiplinli insanlardır, kapitalist dünyanın tüm sömürü ve zorluklarına karşı göğüs germek, ailelerini ve kendilerini geçindirmek için çalışmak zorundadırlar. İşsiz kalan veya ücreti düşen bir işçi çocuğuna bakamaz, ailesini geçindiremez, kirasını ödeyemez. Bugünlerde işsiz kalan emekçilerde, genç işsizlerde intiharların artmasının bir nedeni budur.

Öğrenci gençlik için bu çok mu farklı? Öğrenci gençliğin belli kesimleri için bu durum hiçbir fark taşımıyor. Okul saatlerinden sonra, hafta sonları işe gidip ailesinin geçimine yardımcı olan, iş cinayetlerinde hayatını kaybeden öğrenci sayısı düşünüldüğünde, durumun pek de farklı olmadığını görüyoruz. Toplumsal köken olarak daha kalburüstü kesimlerden gelen öğrenci gençlik kesimleri ise, geçim açısından daha az sıkıntı yaşadığı, çalışmak zorunda olmadığı için disiplin, süreklilik gibi konularda daha gevşek olur. Fakat toplumsal kökeni işçi sınıfı olan öğrenci gençlik kesimleri, hayat tarzı bakımından küçük-burjuva bazı özellikler taşısa da, işçi sınıfının bazı temel karakteristiklerini kendi içinde barındırmaktadır.

Bunları anlatıyoruz çünkü öğrenci gençlik çalışmalarımızda zorlu hayat koşullarının disipline ettiği işçiler gibi bir disiplin ile çalışmalarımızı yürütmeliyiz. Gençlik yayını örgütlenmek için temel araçlarımızdan biri olduğuna göre, disiplin ve süreklilik bu pratiğimiz için de geçerlidir. Verdiğimiz işçi örneğindeki gibi disiplinli bir şekilde işe gidip, çalışmazsa karşılaşılacak zorluklar nasıl çok büyük olacaksa, merkezi yayınının da dağıtımını, çıkarılmasını, yayılması için öyle hareket etmeliyiz.

Öğrenci gençliğin karakteristik özelliklerinden biri olan ertelemecilik, esneklik, sıkı disiplin gösterememe gibi alışkanlıklar faaliyetlerimiz için ön açıcı değil, aksatıcı olacaktır.

**KENAN AKTAŞ
(TAYLAN DEMİRCİOĞLU)
1988-2018**

VENEZUELA: KARAR ANI

Sinan Kaleli

Venezuela'da iç savaş boyutlanarak devam ediyor. Emperyalist camia kukla "başkanları" üzerinden Bolivarçı devrimi ezmek, hükümeti devirmek için girişimlerine hız verdi.

Karşı-devrimciler doğrudan emperyalist askeri işgalin koşullarını oluşturmak istiyorlar. Faşist iktidarların işbaşında olduğu Brezilya ve Kolombiya, gericilerin işbaşında olduğu Ekvator tarafından çevrelenen Venezuela, tıpkı sırtlan süresünün sürekli saldırısı altındaki bir av gibi sınırlarda saldırıya uğruyor. Sürekli komplolarla, "sahte bayrak" saldırılarıyla uğraşmak zorunda kalıyor.

Sokaklarda milyonlar halinde çavistalar (devrim yanlıları) gösteriler düzenliyorlar. Her yer kızla bürünüyor. Çeşitli sosyalist, ilerici ve komünist örgütler "Anti-emperyalist ve Anti-faşist Halk Cephesi"ni kurdu Venezuela'da. Ayrıca Hugo Chavez Halk Savunma Tugayları oluşturuldu. Bu milis tugaylarının ilk işlerinden biri Kolombiya sınırındaki karşı-devrimci faaliyetlere gözdağı niteliğinde sınıra yürüme oldu. Emperyalist komplo ve saldırganlık arttıkça tabanda emekçi yığınların örgütlenme ve hareketliliği de artıyor. Bizzat halkın silahlanarak sürece doğrudan müdahalesi, bu devrimci demokrasi, uluslararası emperyalist darbenin bozguna uğratılacağı ve devrimin ileri adımlar atacağı konusunda umut veriyor.

Karşı-devrim Kolombiya sınırında (sınırın Kolombiya tarafında) bir konser düzenleyince, aynı gün aynı saatte sınırın bu tarafında da Bolivarçılar konser düzenledi. Brezilya ve Kolombiya sınırından "insani yardım" adı altında "yardım konvoyu" sokmak isteyen emperyalistler (ki bunu kendi kuklaları Guaido'nun çağrısı ile yapmaya kalktılar) bu yasadışı girişimlerini hayata geçiremediler. Sınırlar kapatıldı. "Maduro yardımları engelliyor" diye yaygara kopardılar. Hemen Rusya, meşru başkan Maduro ile irtibat halinde bizzat BM aracılığıyla tıbbi malzeme yardımı gönderdi. Emperyalistlerin propagandalarının etkisini belli ölçüde kırdı bu girişim. Ardından Kolombiya sınırında karşı-devrimciler bekletilen "yardım konvoylarını" ateşe verdiler. Suçu Bolivarçı yönetime atmaya çalıştılar. Açıkta bir askeri işgalin önünü açma girişimleri tüm bunlar. Açık bir sabotaj, askeri deyimle "false flag" saldırısı. Tüm bu olaylar sırasında emperyalistlerin askeri kargo ve nakliye uçakları Karayiplerden ve Latin Amerika'nın pek çok yerinden Kolombiya merkezli olmak üzere Venezuela sınırlarındaki ülkelere silah, mühimmat ve asker taşıyor. "Puppet Pawn" Guaido'ya yapacakları bir destek çağrısı ile Venezuela'nın işgalini başlatmayı planlıyor emperyalistler.

Daha önce de defalarca söyledik. Venezuela'da asıl sorun Bolivarçı Devrim'in, yoksul emekçi yığınlara dayanan bu devrimin, küçük-burjuva önderlik tarafından arafta durmaya çabalaması, ileri kararlı adımlar atmamasıdır. Kumandan Chavez'in (ki kendisi albay iken ilerici bir darbe yapmaya çalışıp başarısız olmuştu) başkan seçilmesinden bugüne, emperyalizm ve işbirlikçi Venezuela burjuvazisi pek çok darbe tezgahladı, ekonomik sabotaj eylemleri yaptı, açıktan suikastlara yöneldi, şiddet eylemleri yaptı, çavistalara karşı katletti, ambargolar uyguladı... Kelimenin gerçek anlamında kesintisiz bir iç savaş yürüttü uluslararası sermaye. Tüm bunlara rağmen Bolivarçı yönetim seçimlere, bıçak sırtı denelere, anlamsız bir "meşruiyet" çizgisine saplanıp kaldı. İçerde karşı-devrimin asıl dayanağı olan sermayeyi kamulaştırmadı. Ekonominin büyük bir bölümü tekellerin elinde. Tüm bu gerçekliğe rağmen hala hasımlarını devrimci zor ile, gerektiğinde "kızıl terör" ile tasfiye etmeye yönelmedi Bolivarçı devrim. Bu, onun yumuşak karnıdır.

Tehlike büyük. Emperyalist işgal sınırın hemen dibinde fırsat kolluyor. Venezuela emekçi halkı silahlanmış ve aktif olarak bekliyor. Fakat zaman geçiyor. Sürecin uzaması, şimdilik devrime ve Maduro'ya sadık olan orduda kopmalara, tavsamaya yol açacaktır. Unutulmasın. Uluslararası sermaye adam satın alarak, şantajla, komplo ile belirli mevkilerdeki insanları saf değiştirmeye zorlayarak kazanmaya oynuyor. Onlar halkı kazanmak değil, halkı ezmek ve denetim altına almak için yapar planlarını. Bu nedenle devrim ne kadar hızlı ve enerjik hareket ederse o kadar yüksek başarı şansı bulacaktır. Aksi halde silahlanmış halkın umut veren refleksine rağmen devrimin yenilgisi, her geçen gün artan bir ihtimal olmaya devam edecek.

"YFA Momentum İşçileri İşe Geri Alınsın"

İstanbul Avcılar'da bulunan YFA Momentum Tekstil'de 9 işçinin işten atılması üzerine Dev Tekstil İş Sendikası, 20 Şubat günü işyeri önünde basın açıklaması yaptı.

YFA Momentum Tekstil yönetimi, işçiler ve sendikanın eylem yapacağını öğrenince işçilerin yemek saatini sarkıttı. İşten atılan işçiler ve sendika da YFA Momentum patronlarının bu tavrına karşılık açıklama saatini işçilerin yemekten dönüş saatine erteledi.

Basın açıklaması öncesinde Dev Tekstil İş Temsilcisi Okan Karaçam'ın fabrikadaki işçilere yönelik baskı ve saldırı koşullarını anlatması ve sloganlar üzerine işçiler fabrika bahçesinde toplanarak alkışlarla arkadaşlarına destek verdi. Fabrika özel güvenlik görevlileri fabrika girişine etten duvar örüp servis araçlarını çekerek işçilerin birbirini görmesini önlemeye çalıştı. Okan Karaçam konuşmasında, işçilerin baskıyla kölece çalıştırılmaya karşı sendikali olmaları ve birlikte davranmaları çağrısını yaptı.

Deriteks Avrupa Yakası üyeleri, TOMİS üyeleri, Mücadele Birliği ve BDSP'nin de katılarak destek verdiği eylemde "Sendika Haklı İşten Atmak Suçtur", "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Birleşe Birleşe Kazanacağız" sloganları atıldı.

Basın açıklamasını işçilerden Atilla Karakoç okudu. Kârlarını arttırmak için krizi fırsata çeviren YFA Momentum yönetiminin işten atma saldırılarına ve tehditlerine hız verdiğini, baskıyı ve sömürüyü ağırlaştırarak fabrika yönetiminin, fabrikada kölece çalışma koşullarını hayata geçirdiğini aktardı.

YFA Momentum yönetiminin, işçilere kurlsuz çalışma koşullarını dayattığını, maaşlarını geç ödemediğini, bunun yanı sıra YFA Momentum patronunun Ocak ayı zammını da yapmadığını söyledi.

İşçilerin bu dayatmalara ve kurlsuz çalışma koşullarına karşılık iş yavaşlatma eylemi gerçekleştirdiğini aktaran Karakoç, patronun çalışma koşullarını düzeltmek yerine iş yavaşlatan 8 işçiyi işten çıkardığını, daha önce de sendika yöneticileri ve üyelerinin haksız, hukuksuz sebeplerden kaynaklı işten çıkarılmış olduğunu belirtti.

"Bizler işçi sınıfı olarak örgütlü olmadığımız için bu baskı, saldırı ve kölelik uygulamalarına dur diyemiyoruz. İnanca çalışma ve yaşam koşullarını elde etmemizin tek yolu fabrikada birlik olmaktır. Haklı ve meşru taleplerimizi elde etmek için

üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız. Bu saldırılara ancak sizler fabrikada birlik olarak cevap verebilirsiniz. Daha iyi çalışma koşulları için fabrikada komitelerinizi oluşturmalsınız" diyerek iş-

çileri sendikali olmaya ve güçlerini birleştirmeye çağırarak Karakoç, düşük ücretlerle çalışmamak için, insanca yaşamaya yeten ücret için, baskı ve sömürüye dur demek için adım atmak ve mücadele etmek gerektiğini vurguladı.

Karakoç, YFA Momentum işçilerine seslenerek "Sizler makinelerin bir parçası değilsiniz. Emeğiniz ve alın teriniz ile çalışıyorsunuz. Şunu unutmayın ki birlik olduğumuzda çok daha iyi şartlar ve koşullar bizim olacaktır" diyerek onları Dev Tekstil'e üye olmaya davet etti.

Basın açıklaması sloganlarla sona ererken, güvenlik görevlileri ve amirleri tarafından giriş kapısından uzaklaştırılmaya çalışan işçiler, eylem yapan arkadaşları fabrika önünden ayrılınca kadar alkışlarla bekledi.

Belçika'da 4 Yılın Ardından Genel Grev

Belçika'da üç büyük sendikanın çağrısı üzerine 13 Şubat günü kamu ve özel sektörde ulusal çapta greve gidildi. Grev, 12 Şubat akşam 22.00'de başladı.

Belçika'da daha iyi ücret, emeklilik ve sosyal yardımların artırılması ve kariyer sonrası daha iyi koşullar için başlatılan genel grev nedeniyle, hava ulaşımı durdu, toplu ulaşım büyük oranda aksadı, pek çok noktada blokaj eylemleri yapıldı. Grev çağrısı sosyalist FGTB, Hıristiyan CSC ve liberal CGSLB sendikasının çağrısıyla gerçekleşti.

Grevden kamu idari kurumları, postaneler, okullar, hastaneler, atık toplama merkezleri etkilenirken, başta Brüksel bölgesi olmak üzere toplu ulaşım ağır şekilde aksadı. Tüm uçurak, "kilit mevkideki personel sayısı konusunda hiçbir kesinliğin bulunmadığı" gerekçesi ile 24 saatliğine iptal edildi. Anvers Limanı'nda çalışmalar da yüzde 80 oranında durdu.

Grev ayrıca 29 NATO ülkesinin savunma bakanlarının 13-14 Şubat günleri yapılması planlanan toplantısını da etkiliyor.

Belçika'daki son genel grev Aralık 2014'te gerçekleşmişti.

Özgül Nakış İşçileri Mesai Ücretlerini İstedi İşten Atıldı

Bahçelievler, Kocasinan'da bulunan Özgül Nakış'ta işçiler sürekli fazla mesai yapmak zorunda bırakılıyor. Günde 12 saat çalışan işçilerden bunun üzerine bir de Cumartesi günü mesai yapmaları istendi. Ücretleri ödenirken ise fazla mesailer yok sayıldı.

İşçiler, ağır çalışma koşullarının iyileştirilmesi için Türk İş'e bağlı Deriteks Sendikası'nda örgütlendi. İşçilerin fazla mesai ücretlerini talep etmek ve insanca koşullarda çalışmak için sendikali olmaları üzerine, Özgül Nakış patronu 14 işçiyi işten çıkardı.

11 Şubat günü işçiler, Deriteks Sendikası üyeleri ve çok sayıda emek dostlarıyla birlikte basın açıklaması yaparak Özgül Nakış patronunun işçi ve sendika düşmanlığını protesto etti.

Özgül Nakış önünde toplanan işçiler "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Sendika Anayasal Haklı Engellenemez", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Birleşen İşçiler Yenilmezler" dövizleri taşıdı.

Eyleme Türk İş'e bağlı Belediye İş Sendikası, Tümtis Sendikası, DİSK'e bağlı Gıda İş Sendikası, İnşaat İşçileri Sendikası üyeleri, Zeytinburnu Belediyesi'nde işten atılan Kenan Güngördü, HDK üyeleri de katılarak destek verdi. "Özgül Nakış İşçisi Yalnız Değildir", "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Sendika Haklı Engellenemez" sloganlarının atıldığı eylemde

basın açıklamasını Deriteks Sendikası Avrupa Yakası Temsilcisi Veysel Ulaş Arslan yaptı.

12 saat çalışan ve ücretlerine zam isteyen nakış işçilerine Özgül Nakış patronunun asgari ücrete yapılan zammın yarısını telif etmesi üzerine, işçilerin düşük zam dayatmasına ve fazla mesai ücretlerinin ödenmemesine

karşı iş bırakarak tepkilerini gösterdiklerini, insana yaraşır iş ve insanca yaşayacak ücret talep ettiklerini söyledi. İşçilerin hak arama mücadelesinde en önemli yöntemin örgütlü ve birlikte hareket etmek olduğunu ifade

eden Arslan "İşçilerin birlikte hareket etmeden başka gücü yoktur. Kölece çalışma koşullarına dur demek emeğin ve alın terinin hakkını almak için atılan her adım doğru bir adımdır. Bulduğumuz her yerde işçilerin sorunlarını çözmek de sendikamız Deriteks'in boynumuz borcudur" diyerek sözlerini tamamladı.

Deriteks Sendikası Genel Merkez Örgütlenme Sekreteri Aynhan Yanılmaz ise ülkede işçilere tam bir zulüm uygulandığını, fazla mesai ücretlerini isteyen Özgül Nakış işçilerinin, işçiler suç işlemişler gibi kapının önüne konulduğunu belirterek, nakış işçilerini sendikali olmaya ve örgütlenmeye çağırıyor.

Eylem hep birlikte "Nakış İşçisi Yalnız Değildir", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atılarak sonlandırıldı.

Real ve Uyum Makro İşçileri Venezuela Halkının Yanında

Mağazaların kapatılmasıyla işsiz bırakılan ve tazminatları ödenmeyen Real Market İşçileri ve

Uyum/Makro Market işçileri, 18 Şubat günü ilk olarak Bayrampaşa Forum İstanbul AVM'de bulunan Media Markt mağazasında, alacaklarının ödenmesi talebiyle kasa kilitleme eylemi yaptı.

Medya Markt mağazasından elektronik ürünler alarak kasaya gelen market işçileri ürünleri alamayacaklarını, çünkü Media Markt ortağı olan Real Market'in tazminatlarını gasp ettiğini söylediler.

İşçilerin kasada ürünleri işlemekten geçerken Nakliyat İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu kısa bir konuşma yaparak, Real Market işçilerinin tazminatlarının ödenmesi için Real Market ve Uyum/Makro Market işçilerinin eylemler yaptığını söyleyerek müşterilerden Media Markt ve Metro Marketlerden alışveriş yapmalarını çağrısında bulundu. İşçiler daha sonra dışarı çıkarak Forum İstanbul AVM önünde basın açıklaması yaptı.

Real Market İşçileri Yılmaz Balkese ve Ahmet Kara, burada halka seslenerek Real ve Makro/Uyum market işçilerinin mağazalar kapatılarak ya da devredilerek işsiz bırakıldığını uzun yıllar çalışan ve bir marka olabilmelerini sağlayan işçilerin tazminatlarının gasp edildiğini aktardı.

Eylem sürecini aktaran İşçileri Forum İstanbul AVM'ye gelen halka mağazalardan alışveriş yapmalarını çağrısında bulundu.

Nakliyat İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu da işçilerin eylem süreci ve hukuksal süreci hakkında bilgileri aktardı.

Market işçileri ve Nakliyat İş Sendikası olarak ABD ve AB emperyalistlerinin Venezuela Devlet Başkanı Maduro'yu hedef almasını Venezuela halkına yönelik bir saldırı olduğu ifade edilerek, Venezuela halkının yanında oldukları vurgulandı.

Buradan Güneşli'de bulunan Uyum/Makro Genel Müdürlük önüne giderek basın açıklaması yapıldı. Oradan da sloganlarla 100 metre ilerideki Metro Market mağazası önüne gelindi. İşçilerin mağazaya girmemesi için özel güvenlik görevlileri etten duvar ördü.

İşçiler burada da konuşma yaparak, tazminatlarının ödeneceye kadar Metro Market ve ortaklığı bulunan mağazalar önünde eylemlerini sürdüreceklerini söylediler.

Kıbrıs'ta İnşaat İşçilerinden Grev

13 Şubat

Çarşamba günü

Güney Kıbrıs'ta

yaklaşık 15.000

inşaat işçisi,

daha iyi çalışma

koşulları için 24

saatlik grev

yaptı.

Grevdeki işçiler, Lefkoşa ve Baf'taki PEO, Limasol, Lamaka ve Gazimağusa'da ise SEK tesislerinde bir araya geldi. İşçiler, talepleri karşılanana ve sorunları çözülene kadar pes etmeyeceklerini yinelediler.

İşçilerin talepleri: çalışma saatleri, ücretler, tatillerini, sigorta ve ihtiyat fonlarını kapsayan toplu bir anlaşma yapılması. İşçiler, patronların yasadışı istihdamı ve haksız rekabeti teşvik ettiğine, bunun yanında işçilere gerekenden daha az ödeme yapmaya çalıştığına dikkat çekiyorlar.

PEO Başkanı Pambis Kyritsis, Lefkoşa'daki toplantıdan önce yaptığı açıklamada "Biz düzenlenmiş istihdam ilişkileri istiyoruz" dedi.

PEO Genel Sekreteri Michalis Papanicolaou ise tarihin yıllarca süren müzakerelerin sonucu olduğunu hatırlatarak patronların birden bire bu tasarıyı yok saymaya kalkıştığını söyleyerek "Yıllardır konuşuyoruz ve şimdi kabul edilenleri uygulamayı reddediyorlar. İşverenler, ekonomik krizden sonra istediğimiz her şeyi yapabiliriz, bu yüzden anlaşmayı reddediyoruz." diyor. Diyalogdan bahsediyorlar, ne diyalogu? 10 yıldır diyalog kurduk" diyor.

Dünyanın her yerinde inşaat işçileri ayakta ve örgütlenmelerini, eylemlerini sürdürüyor.

Öğretmenlerden 2 Günlük Grev

Irak'ın birçok bölgesinde öğretmenler çalışma ve eğitim koşullarının düzeltilmesi talebiyle iki günlük greve gitti.

Öğretmenler, 16 Şubat günü Bağdat, Basra, Divaniye, Anbar, Zikar, Necef, Diyala ve Kerkük başta olmak üzere bir çok bölgede greve gitti.

Öğretmenler Sendikası'nın çağrısı üzerine greve giden öğretmenler hükümetten taleplerinin karşılanmasını istedi. Talepleri, eğitimdeki gerileme ve müfredat reformunun değişmesi. Öğretmenler aynı zamanda diğer devlet görevlilerinin sahip olduğu hakların öğretmenlere tanınması ve lojman verilmesini de istiyor.

Öğretmenlerin şikayetçi olduğu konuların en başında da okul binalarının yetersizliği geliyor. Yüzlerce kerpiç okul olduğunu, bina yetersizliğinden üçlü eğitim yapıldığını söyleyen öğretmenler, bunun öğrencilerin eğitimini etkilediğini söylüyor.

Irak'ta önceki aylarda da binlerce öğretmen maaş ödemelerinde yaşanan gecikmeleri protesto etmek ve ücretlerinde yapılan kesintilere son verilmesi talebiyle eylemler düzenlemişti.

DİSK: Emeğin Türkiye'sini Kurmak İçin

DİSK, 52'nci kuruluş yıldönümü nedeniyle 13 Şubat günü İstanbul Fatih'te bulunan Saraçhane Parkı'nda etkinlik düzenledi.

Yağmurlu havaya rağmen etkinliğe DİSK'e bağlı bir çok sendikam üyeleri katıldı.

DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu burada yaptığı konuşmada DİSK'in 1960'larda yükselen sosyal mücadelelerin ve sınıf kavgasının içinden doğduğunu söyledi.

Saraçhane Meydanı'nın DİSK'in kuruluşuna giden yolda önemli bir kilometre taşı olduğunu söyleyen Çerkezoğlu, "Saraçhane Meydanı Türkiye işçi sınıfının ayağa kalktığı yerdir. 31 Aralık 1961'de sendika, toplu sözleşme ve grev hakkını savunmak için on binlerce işçi Saraçhane Meydanı'na olarak sahneye çıktılar." dedi.

Arzu Çerkezoğlu DİSK'in 52. kuruluş yılında işçi sınıfının temel taleplerini şöyle sıraladı:

*Sendikali olmak, biz işçiler için en temel yasal ve Anayasal hak. Sendikal örgütlenmenin önünde engel olan işkolu ve işyeri/iletme barajları kaldırılmalıdır.

*Sendikal nedenli işten çıkarılmaları karşı iş güvencesi yaptırımları güçlendirilmeli ve işler hale getirilmelidir.

*Grev hakkı eksiksiz olarak tanınmalıdır. Grev erteleme adı altında uygulanan grev yasaklarına son verilmelidir.

*Ücretler enflasyona karşı ko-

runmalı, işçilerin ve tüm çalışanların krize karşı korunması için ücretlere en az enflasyon oranında zam yapılmalıdır.

*KHK ile yapılan ve başından itibaren bir eşitsizlik ve adaletsizlik yaratan taşeron işçilerin kadroya alınmasında yaşanan ayrımcılığa son verilmelidir. Kamu işçisi olarak kadroya alınmayıp belediye şirketlerine geçirilen taşeron işçilerin yaşadığı mağduriyet ortadan kaldırılmalı ve kamu işçisi olarak kadroya alınmalıdır.

*Kamuya ve belediye şirketlerine geçirilen taşeron işçilere ikinci sınıf işçi muamelesi yapılmasından vazgeçilmelidir. 4+4 zam uygulanmasına son verilmeli, kamuya ve belediye şirketlerine geçirilen işçilere aynı işi yapan işçilerle eşit ücret verilmeli ve özgür toplu sözleşme hakları tanınmalıdır.

*Emekli aylık ve gelirleri enflasyon ve milli gelir artışı dikkate alınarak derhal güncellenmeli, as-

gari ücretin altında kalan tüm emekli aylık ve gelirleri derhal asgari ücret düzeyine çekilmeli, emeklilikte yaşa takılanların sorunları çözümlenmeli, yaratılan bu mağduriyet ortadan kaldırılmalıdır.

*Türkiye dünyanın en adaletsiz vergi sistemlerinden birine sahiptir. Vergilerin dörtte üçü ücretliler ve tüketiciler tarafından ödenmektedir. İşçi sınıfı üzerindeki çifte vergi yüküne son verilmeli, vergideki bu büyük adaletsizlik ortadan kaldırılmalı, asgari ücret tümüyle vergi dışı bırakılmalı ve net olarak ödenmelidir. Yüzde 15'lik ilk dilim vergi oranı yüzde 10'a düşürülmeli, vergi dilimleri en az enflasyon ve milli gelir artışı oranında yükseltilmelidir. Az kazananlardan çok kazanandan çok vergi alınmalıdır.

*Yaşadığımız ekonomik krizin en önemli sonucunun artan işsizlik olacağını bugün ülkeyi yönetenler de kabul ediyor. O nedenle toplu işten çıkarmalar yasaklanmalıdır.

*İşsizlik Sigortası Fonu siyasal iktidarın arpalığı olmaktan çıkarılmalıdır. İşsizlik sigortasından yararlanmak için son üç yılda 600 gün olan yararlanma koşulu 180 güne indirilmeli ve işsizlik ödeneklerinin miktar ve süresi uzatılmalıdır.

*Ücret Garanti Fonu uygulaması iyileştirilmeli, işçilerin en az altı aylık ücret alacaklarını ve tüm diğer alacaklarını güvence altına alınmalıdır.

*Herkesin çalışması için, herkesin daha az çalışması" ilkesi doğrultusunda haftalık çalışma süresi gelir kaybı olmaksızın 37,5 saate, fazla mesailer için uygulanan yıllık 270 saat sınırı, 90 saate düşürülmelidir.

Konuşmanın ardından DİSK Korosu'nun söylediği Enternasyonal ve devrimci marşlarla eylem sona erdi.

İşsizler Ordusu İle Terbiye Edilmeye Çalışılan İşçiler

Ankara Eğitim ve Araştırma Hastanesi çalışanları, Şehir Hastanesi'nin açılmasıyla mağdur edildiler.

İşsiz bırakılan bir hastane çalışanı, "Bizler yaş sınırını aşan personelleriz. CV'lerimiz değerlendirilmiyor hiçbir yerde. İş arıyoruz, bir yandan da mahkeme sürecimizi takip ediyoruz" diyerek durumlarını anlattı. 11 Şubat günü yaptıkları eylemde işçiler adına basın açıklamasını okuyan Aslı Serdaroğlu ise; "13 yıldır hepimiz, şirketler değişse de tam zamanlı olarak bulunduğumuz hastanede halkımıza hizmet ettik. ... sevimizi duydu" dedi.

Aynı hastanede çalışan ve Şehir Hastanesi'ne geçebilen bir emekçi arkadaşımızın anlatımı da şöyle:

"Geçen sene verilen kadroyu da alamadık. 240 kişiyiz hastanemizde. Bizde sıkıntı şu ki, 'Şehir Hastanesine geçeceksiniz, orada yüksek maaşla başlayacaksınız' diye iki senedir asgari ücretle zor-baca çalıştırıldık bizi. Şu anda başlayacağımız yerde de asgari ücret vereceklerini söylüyorlar. İştimize gelmezse dünya kadar cv var diye tehditlerle önümüze geçiyorlar. Yemekhanede de aynı şey geçerli. 'Alırız sizi hastaneye, asgari ücretle gelirsiniz' diyorlar. Şehir Hastanesi'nin adı aslında zorbalık. (...)

Ufak çaplı eylemler yaptık. Birer saat iş bırakma gibi eylemlerdi bunlar. O kadar acı ki, sayımız az olduğu için sendika da arkamızda durmadı, hastanemiz de, klinik şeflerimiz de arkamızda durmadı. 'Atatürk Hastanesi olarak Şehir Hastanesi'ne %30 personel verme hakkımız var' dediler. Şu an sadece 7 kişi çağırılmışlar, onlar da torpili olan insanlar, geri kalanın hepsi işsiz."

Karanlık bir kuyuda yol arıyor milyonlarca emekçi. Kimisi bireysel çözümler üretmeye çalışıyor, kimisi toplumsal mücadeleye katılma yolunu tercih ediyor. Gerçek olan şu ki, toplumun üretici güçleri, kendilerini ifade edebilecek bir kanal arıyor. İşsiz kalma pahasına, hak gasplarına karşı dış bileyenler, bir kalemde işine son verilen üretim hayatından uzaklaştırılan, dolayısıyla yaşamın kıyılarına itilen milyonlarca işsiz aynı havuzda biriken su damlaları gibi köpürüyor.

Görüşüğümüz birçok insan, bir değişimin kendiliğinden geleceğine dair karamsar. Bu, devrim cephesinin güçlülüğünün bir yansıması değil de nedir? İnsanın kendi kurtuluşu ile toplumun kurtuluşunu buluşturan kanal tam da devrimci kanal değil midir?

Beşiktaş Belediyesine Grev Kararı Asıldı

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'na üye Beşiktaş Belediyesi İşçileri, Beşiktaş Belediyesi Personel Hizmetleri AŞ'nin kapısına grev kararı astı.

Levent Birlik Parkı'nda toplanan belediyenin çeşitli birimlerinde çalışan 200'ü aşkın işçi, "İş, Adalet, Özgürlük", "Toplu Sözleşme Hakkımız Engellenemez", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atarak Nispetiye Caddesi'ndeki Beşiktaş Belediyesi'ne yürüdü.

Belediye binası önünde açıklama yapan Genel-İş Sendikası Anadolu 1 No'lu Şube Sekreteri Taner Yayla, Beşiktaş Belediyesi'yle toplu sözleşme masasına otur-

mak için sendika olarak 4 aydır girişimlerde bulduklarını, ancak hiç birinden sonuç alamadıklarını anlattı. Yayla, "Bizler 12 milyon işçinin hakkı için mücadele ediyoruz. Taleplerimiz 2019 yılındaki asgari ücret farkının işçilere yansıtılması, çalışma süresinin 40 saat ile sınırlandırılması, ücretlere dayalı şartların yerine getirilerek yüzde 4'e mahkum edilmemesini talep ediyoruz. Bu zaten yasal hakkımız. 40 günlük süreleri var, eğer bu süre içerisinde toplu sözleşme masasına oturulmazsa grev hakkımızı kullanacağız" dedi.

Konuşmanın ardından işçiler, Beşiktaş Belediyesi Personel Hizmetleri AŞ'nin kapısına grev pankartı astı.

Avcılar Belediyesi İşçileri İş Bırakarak Yürüdü

CHP'li Avcılar Belediyesi'nde, Park Bahçeler, Fen İşleri, Destek Hizmetleri, Güvenlik, İç Temizlik, Temizlik İşleri, Ulaşım (Başsoforlülük) ile Veterinerlik Müdürlüklerinde çalışan Belediye İş, Tüm Bel-Sen ve Güvenlik-İş sendikalarına üye işçiler, 2 aydır ücretlerinin ödenmemesi nedeniyle 22 Şubat günü iş bırakma eylemi yaptı.

Yıllardır maaşlarını düzenli alamayan temizlik birimlerine bağlı işçiler, sadece bir sabah işe çıkmayınca çöpler toplanamadı. Sokaklarda çöpler konteynırların etrafında yığılmak oldu.

İşçiler sabah saat 10.00'da Marmara Caddesi'nde toplanarak Avcılar Belediye Başkanlığı binası önüne protesto yürüyüşü ve basın açıklaması yaptı.

"Direne Direne Kazanacağız", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "İşçiler Burada Başkan Nerede" sloganları atarak, düdük çalarak ve alkışlarla protesto yürüyüşü yaparak Avcılar Belediyesi Başkanlık binası önüne yürüyen

işçiler 2 aylık ücret alacakları olduğu halde kendilerine 1000 TL ödediğini kiralarnı ve faturalarını ödeyemediklerini bir çok işçinin ıcralık olduğunu söyledi. Belediye binası önünde basın açıklamasını Belediye İş Sendikası İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı Erol Özdemir yaptı.

İşçilerin verilen sözlere itibar ederek verdikleri hizmetleri aksatmadan yerine getirmelerine rağmen, bu sözlerin hep havada kaldığına dikkat çeken Özdemir "İşçilerin ücretlerinin zamanında ve düzenli yatırılması talebiyle buradayız. Bu haklı ve meşru talebimiz karşılanana kadar demokratik haklarımızı kullanmaktan geri durmayacağız" dedi.

Tüm Bel-Sen İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı Kadri Kılıcı da Avcılar halkına hizmet veren işçilerin maaşlarının ödenmesini istedi.

"AKP'Yİ GERİLETMEK" Mİ, DEVRİM Mİ?

Ali Varol Günel

Önlerinde Gezi Ayaklanması gibi bir örnek dururken devrimden umudunu kesenlerin "sürekli karamsar"lığının onları getirdiği son nokta, "AKP'yi geriletme kararlılığı"dır. Ortalama solun tüm yayımlarını boydan boya kaplayan bu kararlılık(!) gerçekten insanın gözlerini yaşırtıyor!

Uzunca bir süredir bir devrimle iktidarı ele geçirme düşüncesinden vazgeçmiş olan ortalama sol, "hak, hukuk, adalet" derken kendisini adım adım, Lenin'in deyişiyle, "aşırı muhalefet partisi" konumuna taşıdı. Deyim yerindeyse "burjuva muhalefet" in boşluğunu doldurmak için canhıraş bir şekilde birbiriyle yarıştı. CHP ile girişilen girift ilişkiler de, teşbihte hata olmaz, pastaya mum dikti!

"AKP'yi geriletme" için "Muhalefeti ya da solu birleştirmek" adına atılan adımlar bizim açık gözlerin çoğunu şaşkınlıkla bıraktı! Bu akhevveler devrimin olamayacağından o kadar eminler ki, "hiç değilse" "AKP'yi geriletme için" bir araya gelmek "bir demokrasi, direniş cephesi oluşturmak için" ivedilikle hareket etmek gerekiyordu.

Ne zaman ortalama sol güç kaybetse, kendine olan güvenini yitirse, özellikle seçim dönemlerinde bu "demokrasi" vb cephesini gündeme getirir. Bu adeta içine herkesin doldurulabileceği bir heybe gibidir. Aslında devrimden umudu kesmişlerin "hiç değilse" diye diye gittikleri dipsiz bir kuyu ağzıdır bu. Devrimi ne kadar "uzakta", ne kadar "imkansız" ve "hayal" olarak görüyorlarsa o kadar hevesle koştukları bir çukurdur! Kendileri ona doğru koşarken gelmeyeceği de kızgınlık ve öfke duydukları bir çukur.

"Genel seçimde olmadı, yerel seçimde yapalım" mantığıyla hareket edildiğinde durumundan memnun olmayan milyonlarca insanın dikkati, dolaysız kitle mücadelesinden çeliniyor ve seçimlere odaklanıyor. Başkanlık seçiminden sonra sadece parlamentoya değil, seçimlere de güvenini kaybetmiş olan insanların önüne yine aynı lapa konuluyor ve bile bile lades demeleri isteniyor. Bu anlayışa karşı çıkıp devrimci kitle mücadelesinin öneminden bahsettiğimiz her yerde "tamam, varsa yapın örgütleyin" diyerek topu bize atanların yönlendirici çoktan bataklığa çevirmiş olduklarını görmemiz gerekiyor. Yığınların önüne devrimci bir politika koymak yerine, "domuzdan kıl koparmak" anlayışıyla hareket edenlerin gittikleri yer, reformizm ve sivil toplumluktur.

Yığınların artan huzursuzluğunu ve öfkelerini göremeyenler baktıkları yerde sadece umutsuzluk görüyorlar. Onu da kendi karamsarlıklarıyla özdeşleştiriyorlar. Halbuki, milyonlarca insanın içine düştüğü umutsuzluk olmadan devrimci bir kalkışmanın olamayacağını, bugüne kadarki devrim deneyimlerinden öğrenmiş olmak gerekirdi. Devrimin gücünü kendi güçleriyle ölçenler, kendilerini yığınlarla bir devrimin gerekliliğini ve zorunluluğunu propaganda etme takatinden de yoksun hissediyorlar. Oysa,

"...bir partinin ögüdüyle düzinelerce milyon insan devrim yapmaz" diyor Lenin, "yineliyorum, onlarca milyon insan ismarlama devrim yapmaz, onlar bunu, üzerine umarsız bir yoksulluk çökerse, halk dayanılmaz bir duruma düşerse, onlarca milyon insanın genel atılımı, kararlılığı tüm eski bariyerleri kırıp attığında ve gerçekten yeni bir yaşam yaratacak durumda olduğunda yapar"

İşte şimdi her şeyden önce milyonlarca insanın bu durumda olup olmadığına bakmak gerekiyor. "Hayır, henüz değil" diyenlere tanzim satış kuyruklarında bekleyen insanları göstermek yeterli olacak mıdır bilmiyoruz. Zira devrimden ve devrimde bir zafer imkanından çoktan umudunu kesmiş onların kafalarını seçmen listelerinden kaldırıp buraya bakacaklarından da şüpheliyiz.

"AKP'yi geriletme" anlayışının kitlelere devrimci bir politika gibi sunulması ortalama solun içinde bulunduğu hazin durumu gösteriyor aslında. Bu yüzlerine vurulduğu her yerde "elbette her şey değil, ama bir şey, önemli bir şey" diyenler sanıyorlar ki, AKP bu seçimlerde biraz oy kaybetse ya da bir kaç belediyeyi, muhtarlığı vb kaybetse bu devrimsel sonuçlara yol açacak. Halbuki, karşı-devrim cephesi bu durumda ne yapacağını hangi planı ya da planları devreye koyacağını gizlemeye bile gerek duymadan açıklıyor. Şimdi bu verili koşullarda hiç değilse söylem düzeyinde kendilerine devrimciyim diyenlerin kendilerinin ne yapmayı düşündüklerini kitlelere açıklamaları gerekmez mi? Ama yok, "hem ağlarım hem giderim" modunda, sonucu önceden belli bir süreç sürükleniyor ve kendileriyle birlikte başkalarını da sürüklemek istiyorlar.

Bizim onlara söyleyebileceğimiz tek şey istedikleri yere gitmekte özgür olduklarıdır; ama emekçi sınıfları, yoksulları, ezilen halkları devrime doğru, burjuva egemenliğin yıkımına doğru yürümekten alıkoyamayacaklardır; çünkü yaşamın bizzat kendisi, devrimin bu toplumsal güçlerini böylesi bir tarihsel eyleme sürüklüyor.

Daha şimdiden devrimin bu toplumsal güçleriyle "AKP'yi geriletme" reformizmi arasındaki makasın giderek açıldığını görüyoruz. Sosyal reformistlerin karamsarlığının temeli olan bu gelişme, devrimin fırtınasının da habercisidir.

DEVİRİMCİ DURUMU VE DEVİRİMİ KAURAMAK-2

İ.Cevat Çetiner

Ekonomik-politik krizin sonucu olarak kitle faaliyetlerinde oldukça büyük artış olur. Bu nesnel bir durum, devrimci durumdur. Bir sınıf ve partinin iradesinden bağımsız olarak gerçekleşir. Çok güçlü siyasi partiler olsa dahi, gerçekleşen kitle faaliyetinin ağırlıklı bölümünü kendiliğinden hareket oluşturur. Devrimin yükselişinin doruk noktasına vardığı dönemlerde, bir devrimin arifesinde bile bu değişmez. Çünkü kriz, milyonları etkiler, onlara dokunur, evinden içeri girer sofrasına oturur, sohbetlerine misafir olur ve harekete geçmeye zorlar. Hiçbir parti, ekonomik politik krizden, devrimden daha iyi örgütleyici olamaz.

Krizin yarattığı oldukça artan yığın faaliyetinin, krizle iç içe ve ondan beslenerek devam etmesi, işçi sınıfı önderliğindeki emekçi sınıfların, kendiliğinden de olsa, iktidarı devirecek (sarsacak) düzeyde yığın eylemi yapma gücüne ulaşmasını olanaklı hatta zorunlu kılar. Hiçbir partinin çağrısı ve örgütlenmesi olmadığı halde, iktidarı devirecek (ya da sarsacak) nitelikte yığın eyleminin ortaya çıkışı, dünya tarihinde istisnai bir durum değildir. Devrimci durum, karşı devrim tarafından sonlandırılmadığı takdirde, devrimin öznel koşulunun oluşmasını da sağlar.

Lenin daha 1901'de şöyle der: "Otokrasinin, onu her yandan tehdit eden herhangi bir KENDİLİĞİNDEN PATLAMANIN ya da önceden görülmemiş politik komplikasyonların baskısı altında düşmesi tamamen olanaklı ve tarihsel olarak KESİNLİKLE DAHA BÜYÜK olasılıktır."

Lenin'in tespiti, dört yıl sonra kendini doğrulatacaktır. 1905 devrimine damgasını vuran kendiliğinden kitle hareketi olur. 1905-07 iç-savaş süreci boyunca gerçekleşen kitle faaliyetleri, ağırlıklı olarak, partilerin örgütlü faaliyetinin ürünü olmamıştır. Nesnel koşulların sürüklemesi sonucu, yığınların kendiliğinden faaliyeti olarak gerçekleşir. Öyle ki, devrimin doruk noktası olan 9-17 Aralık genel silahlı halk ayaklanmasına bile damgasını vuran, kendiliğinden

lenlik olacaktır. Lenin şöyle ifade eder durumu: "...hiç kuşkusuz sokak savaşı onu (savaş grupları birleşik konseyini) dinlemeden patlak verdi... Grev, özellikle Ekim'den sonra oluşan NESNEL KOŞULLARIN BASKISIYLA ayaklanmaya dönüştü... Proleter mücadele, ÖRGÜTLERİ AŞARAK grevden ayaklanmaya geçiyor..."

Ha keza, 1905 Aralık ayaklanması gibi Gezi ve 6-8 Ekim genel halk ayaklanmaları da bir siyasi partinin örgütlü, planlı faaliyeti olarak ortaya çıkmadı. Kendiliğinden patlamalardı. Bu genel ayaklanmaların doğmasına vesile olanların amacı, bir talep doğrultusunda yığınları gösteriye, çağırılmaktan ibaretti. İktidarı devirme gücüne sahip olmayan yöntemlerle, barışçıl yöntemlerle yığınları harekete geçmeye çalışmışlar ve yığınlar bu çağrıya umulanın çok ötesinde bir katılımla cevap vermişlerdir.

Ama yığınlar harekete geçtikten sonra, çağrıcıların niyetini, çizdikleri sınırları aşmıştır. Yığınlar 1905 Aralıkta, Gezi'de, 6-8 Ekim'de, "barışçıl gösteriden ayaklanmaya geçişin gerektirdiği mücadelenin nesnel koşullarındaki değişiklik, önderlerinden önce fark ettiler". Barışçıl gösteriler yığınları hoşnut etmekten çıkmış, bundan sonra ne olacak, diye sorarak daha enerjik eylemler talep etmişlerdir. Önderlerini beklemeksizin kendi yaratıcılık ve inisiyatifleriyle harekete geçmişler, iktidarı devirme niteliğine, gücüne sahip bir hareket tarzı benimsemişlerdir. Önderlerin sesini ancak, harekete geçtikten sonra, arkadan duyabilmişlerdir.

Gezi ve 6-8 Ekim; 1905 Aralık ayaklanmasında olduğu gibi, devrimin nesnel koşulunun yanı sıra öznel koşulunun da oluştuğunu gösterdi. İşçi sınıfı emekçiler, zorlanmadığı takdirde devrilmeyecek olan eski iktidarı yıkacak (ya da sarsacak) güçte yığın eylemi yapma gücüne ulaş-

tıklarını gösterdiler.

1905 Aralık ayaklanması otokrasiyi yıkamamış ama onu sarsmış ve bir Duma(meclis) kurulmasını kabul etmek zorunda bırakmıştır. 6-8 Ekim ayaklanması, iktidarı yıkamasa da sarsarak Rojava devriminin doğmasını sağladı. Gezi ayaklanması ise, diğerleri gibi elle tutulur somut bir kazanım elde edemediyse de, iktidarı sarsarak Türkiye ve K. Kürdistan siyasal tarihinin akışını değiştirmiştir. Gerek işbirlikçi sermayenin arasındaki gerekse emperyalist ülkelerle Türkiye arasındaki çelişkilerin derinleşmesinden 15 Temmuz darbesine ve başkanlık sistemine geçilmesine kadar uzanan bir dizi siyasal gelişme; Gezi genel halk ayaklanmasının doğrudan etkisi ve baskısı altında gerçekleşti. Ama hepsinden önemlisi, halk, demokrasi ve özgürlüğü doğrudan kendi eylemiyle sağlayabileceğini ve bunun mümkün olduğunu gördü. "Komünizm gelecekte onu da biz getiririz" anlayışının, burjuvazinin ideolojik hegemonyasının sarsılmasına neden oldu.

1905'i Gezi ve 6-8 Ekim'den ayıran, 1905'te başlayıp üç yıl süren iç-savaşın sonunda kitle hareketinin (ki bir hafta sürecektir genel silahlı halk ayaklanması boyutuna ulaşmıştı) karşı-devrim tarafından ezilmiş olmasıdır. Sadece, yığınların iktidarı devirecek (ya da sarsacak) düzeyde yığın eylemi yapma gücü ortadan kaldırılmamış; aynı zamanda, yığınların oldukça artmış bulunan faaliyeti de bastırılarak, devrimci durum sonlandırılmıştır.

Gezi'de, 6-8 Ekim'de ve sonrasında

Emekçi sınıfların iktidarı devirecek-sarsacak düzeyde yığın eylemi yapma gücünün sonlandırılmaması, 15 Temmuz darbesini doğurdu. Darbe, başka seslerin yanında esas olarak, oldukça yaygın olarak yığın faaliyetini (devrimci durumu) sonlandırmayı amaçladı. Ama bunu başaramadığı gibi, iki buçuk yıldır uygulanan tüm politikalara rağmen, devrimin öznel koşullarında bir değişiklik yapmayı, sonlandırmayı bile başaramadı.

"Bir Şey Söylesen Hürriyetinden Veya İşinden Oluyorsun"

Merhaba ben Antep'te Poliüretan terlik, sandalet sektöründe çalışıyorum. 2005'ten beri aynı firmada çalışıyorum. Bu sektörün denetlenmediğini hiç görmedim, sigortalı da çalıştırıyor sigortasız da çalıştırıyor. Çoğunun yemek, servis ve sigorta hakları verilmiyor. İstedikleri gibi zam yapıyor, isterse zam yapmıyor. İşine gelirse çalış, işine gelmezse çalışma diyorlar. Bu sene verilen %26,5 yerrine zam yerine %15 verdiler. Genelde vermiyorlar, verenler de böyle veriyorlar.

8 yaşımdan beri bu sektörün içindeyim, 29 yaşındayım şu an. İlk sayacığında başladım zaten. Ondan sonra fabrikaya geçtim. Evliyim bu arada. Buralarda en büyük sorunumuz devletin gerekli denetlemeleri yapmıyor oluşu, bu yüzden gerekli güvenlik alınmıyor. Denetim için gelenler patronun yazıhanesine gidiyor, yemeğini yiyor tatlısını yiyor çıkıyor. Gelip işçiye bir şey soran yok. Bizim fabrikada 250 kişi vardır. Sigortalı gözükkenler de 50 kişidir. Suriyeliler bizimle aynı iş yapıyorlar, ama bizden daha çok önemseniyor. Çünkü onlar sigortasız çalışıyor. Masrafsız çünkü. Organize sanayiden bir arkadaşım geldi; Gülşan'da çalışıyormuş. İş kazası geçirmiş. Orada birkaç ölüm ve yaralanma da olmuş. Bu arkadaşı da hakkını aradığı için kovmuşlar. Şu an mahkemelikler. Bacağında iki platin takılı. Burada iyi bir yer söyleyemem fabrika olarak.

Antep'te fabrikalar yoğunlukta

olarak şehir içinde de toplanmış. Elbette sanayi içerisinde asıl yoğunluk. Ben şehir merkezindeki fabrikada çalışıyorum. Benim bulunduğum yerde 250-300 fabrika var. Biz sezonluk çalışıyoruz. Birinci aydan itibaren vardiya almaya başlarız. 5-6 vardiya, yeri gelir 7-8 vardiya kadar çıkıyoruz. Üç dört ay çalışıyoruz. Sigortası yapılanlar yapıyor, yapılmayanlar kalıyor. Çoğunlukla

40- 50 kişi falan kalıyorlar yani. İşçiler zengininin eline kalmış. Büyük firmalar istediği zamlarla işçi çalıştırıyorlar. Herkes kafasına göre işçi çalıştırıyor. Herkesin borcu var. Herkes çalışıyor, ama herkesin borcu var. "Ben bir gün işe gitmezsem yevmiyem kesilecek" diyor. Korkuyor da, söyleyenlerin başına gelenleri görüyor. Devlete bir şey söylesen hürriyetinden oluyorsun. İşverene bir şey söylesen işinden oluyorsun. Ekmeğinden oluyorsun açıkçası. Büyük bir adaletsizlik ve belirsizlik var. Ne yapıyor ne ediyorlar diye düşünen yok, düşünüyorsa bile ses eden yok. Sosyal hayat sıfır. 8 saat çalışan var, 12 saat çalışan var. Ben bu sektörde günde 12 saatten aşağı çalışmadım. Cumartesi 15.00'te çıkıyorum, Pazar gününde tatil zaten. Vaktimiz yok. Mesela sizinle görüşürken bile, bir saat sonra yazabildim,anca yemek yiyebildim, ancak müsait olabildim. Ne yaşıyorsak kendi ettiğimizden. Birlik olduktan sonra her şeyin üstesinden geliriz. Birlik olamıyoruz. Halkın gücünün üstüne güç tanımıyorum. İnsanlar kafasını gömmüş bana dokunmayan yılan bin yaşasın. Yarımda adam öldürsen dönüp kılıcı kıpırdatmayacak halde. Bilmiyorum ama umarım iyi olur. Birbirimizi bulduktan, organize edildikten sonra her şey olur niye olmasın. 10 kişiden biri çıksın yine iyidir.

Antep'ten Bir Fabrika İşçisi

Tek Sıkıntımız İşçiler Olarak Birleşememek!

Antep Organize Sanayi Bölgesinde çalışan ve 11 Şubat günü grev yapan Özsever Tekstil'de bir dönem çalışmış olan bir işçi yaşadıklarını paylaştı bizlerle:

Biliyorsunuz devlet asgari ücrete %26 zam verdi, ama işverenler bunu uygulamıyor ve %15 veriyor, itiraz edenlerin de işine son veriyorlar. 8-9 ustanın işine son verdiler şimdi. Biri 30 yıllık usta olduğu için işçilerinin haklarını aradı. Bunun için de işine son verdiler. Genel müdürün, şefin, kalite kontrol şefinin... hepsinin işine son verdiler. Bir ay içinde de şu an çalışan herkesi işten çıkaracaklar. Sadece haklarını aradıkları için, insanların işlerine son verdiler. İşçiler 'biz çalışmayız ustamız giderse' dediler, avukat falan geldi işçileri korkuttular. 'Çalışmazsanız hiçbir hak alamazsınız, çalışırsanız bir ay sonra sizi çıkaracağız' dediler. Şu an işçiler çalışıyor Bir ay sonra çıkaracaklar ama işçileri. Gece 24.00'te iki avukat, emniyet müdürü falan geldi. Hepsini çağırması noteri çağırması. İşçilerin gözünü korkuttular. Bilgimiz olmadığı için iş başı yapıldı. 'Şu an çalışmazsanız hiçbir hakkınızı alamazsınız' demişler. İşçiler de para için çalışıyor zaten.

Genel müdürümüzün işine son verdiler. 30 yıllık emeği var. Bütün işçileri o toplamıştı oraya. Fabrikanın bu duruma gelme durumu o işletme müdürünün sayesindeydi. 30 yıldan fazladır orada çalışıyor. İşçiler bu zammı kabul etmeyince patronun yanına çıktı, 'işçiler bunu kabul etmiyor' diye. Sırf bunu söyledi diye işten kovdular.

7 yıl çalıştım, geçen krizde beni de çıkardılar, ben de işsizim. İçerde 180-190 kişi çalışıyor. Daha önceden 300 kişiydik. 180'e düştük. Yani

300 kişinin yapacağı işi 180 kişiye yaptırıyorlar. Hepsine yükleniyorlar. Antep Organize Sanayi'de hepsi bu durumda. Birlik olmaya çalışıyoruz, işçilerin gözlerini korkutuyorlar. Bir konuşanın işine son veriyorlar gerisini siz düşünün. Kiminin üç çocuğu, kiminin dört çocuğu var. Kimi kiracıdır. O bağlıyor. Yoksa kimin orada ne işi var... Korkutuyorlar sadece, amaçları bu. Devletin verdiği zammı verseler hiçbir sıkıntı olmayacak. Çalışır insanların çoğu, ama zam %10'u geçmiyor yazık günah değil mi ya.

Bizden önce bir arkadaşın parmağı kopmuştu. Şikayet etmesinler diye birazcık para vermişlerdi eline, hepsi o. Devlet zammı veriyor, bir daha gerisine bakmıyor. Devlet diyor ki 'ben bu zammı verdim oy toplarım' gibisinden. Ne de olsa kimse vermeyecek o zammı, %50 desem de kimse vermeyecek. Herkes bunu biliyor, kimse konuşmuyor.

Her zam zamanı tüm patronlar buluşur Antep'te bir kahvaltıda. Konuşurlar. Herkesin birbirinden haberi var, işçilerin birbirinden haberi yok. Tek sıkıntı orada. Antep'te işçiler o kadar zor şartlarda yaşıyor ki, ya çalışacakсын ya da çekip gideceksin diyorlar işçilere.

Zavallı işçiler hep eziliyor. İşçiler bir olduktan sonra işveren hiçbir şeydir. Sen çalışmazsan, işveren hiçbir şeydir. Yeter ki birlik olsun beraberlik olsun, işverenler işçilerin hakkını yemesin. Devletimizden sadece bunu istiyoruz.

Desteğiniz için teşekkür ederiz. Gelişmeler oldukça ben de size yazarm.

Antep'te Organize Sanayi'den Bir İşçi

KADINLARIN TAM KURTULUŞU HEDEFLENMELİ

Bugünkü ailede erkek mülk sahibidir. Kadın ise mülkiyetten yoksundur ve erkeğe ekonomik olarak bağımlıdır. Ekonomik bağımlılık, her tür bağımlılığın temelidir. Aile içinde erkek burjuvadır. Kadın ise proletaryayı temsil eder. Bu ilişki aile içindeki kadın erkek ilişkisi, karşıtlık ilişkisidir.

Önemli olan kadınların ekonomik olarak ezilmemesidir. Kadınlar toplumsal üretim sürecinde yer alarak, erkeğe olan ekonomik bağımlılığa son verir. Kadının ezilmesinde, kadının erkeğe ekonomik bağımlılığı tek etken değildir, fakat temel olandır. Kadının ekonomik olarak ezilmesi ortadan kaldırdığı zaman, kadının ezilmesini sağlayan tüm unsurlar da ortadan kalkar. Bu, tam bir toplumsal devrimi gerektirir. Kadını köleleştiren tüm ilişki ve anlayışların tamamen ortadan kaldırılması için mücadele bu zeminde olanaklıdır.

Bugünkü toplumda da kadının toplumsal konumu köleliktir, cinsel ezilmedir. Kadının toplumsal pozisyonunun değişmesi, kadının özgür olması için, toplumsal mülkiyetten, sermayeden özgürleşmelidir. Yalnızca kadın ve erkek işçilerin önderliğinde bir devrim son verebilir sermayenin egemenliğine. Yalnızca devrim son verebilir kadının bu toplumdaki toplumsal pozisyonuna.

Kadınların içinde buldukları koşulları ve bugünkü toplumu değiştirmeden; sosyalizme geçmeden ne erkeklerle yaşamın her alanında eşitlik gerçekleştirilebilir, ne de kadının kişiliği tam olarak gelişebilir.

Kadınların ezilmesi, özel mülkiyet toplumlarının varlıklarını sürdürmelerinin

bir koşulu olmuştur. Kapitalist üretim yalnızca metalar üretmez; kadınların ezilişliğini ve erkeğin egemenliğini kadın, erkek ilişkisini de yeniden üretir. Bu ilişki burjuva toplumun tüm toplumsal ilişkilerinde ortaya çıkar. Buradan şu sonuç çıkar ki, toplum dönüştürülmeden yeni baştan kurulmadan, kadınların toplumsal konumu değişmez.

Dikkat edilirse, kadınların toplumsal konumunun (pozisyonu) değişmesi ifadesine büyük önem veriyoruz. Marx'ın belirttiği gibi, sosyal ilerleme kadın cinsinin toplumsal pozisyonuyla tam olarak ölçülebilir. Kadının toplumdaki toplumsal konumunun değişmesi, yani kadınların tam kurtuluşu sosyalizmin kurulmasının ön koşullarından biridir.

Kadının toplumsal ezilmesi, burjuva toplumun sınırları içinde ne kadar zorlanırsa zorlanırsa ortadan kalkmaz. Kadınlara erkek arasında biçimsel eşitlik, en ileri noktada, kadınlara erkeği bu toplumun "eşit yurttaşları" durumuna getirir. Fakat bunun ötesine varmaz. Kadınların kurtuluşu ise biçimsel "eşit yurttaş" olmanın ötesinde ve ilerisindedir.

Biçimsel eşitlik, kadınların lehine yasal düzenlemeler, iyileştirilmeler, yani "eşit yurttaşlık" reformu düzenlemeleridir. Birçok ülkede bu noktaya gelinmiştir. Bu noktada yeni bir savaşım gerekir: Kadının gerçek eşitliği, gerçek özgürlüğü için savaşım. Kadınların yaşamda gerçek eşitliği ve gerek özgürlüğü reformist düzenlemeleri değil, toplumun devrimci dönüşümünü gerektirir.

Biçimsel eşitliğin derinleşmesi, ala-

nının ve kapsamının genişlemesi, iyileşmeler, reformlar burjuva toplumun bu alanda yetkinleşmeye uygun olduğunu ve yetkinleştiğini, ama tam da bu nedenle yıkmak zorunda olduğunu gösteriyor. Burjuva toplum sınırlı bir toplumdur. Bundan şu sonuç çıkarılır ki, kadının hak eşitliği bu toplumda sınırlıdır. Feminizm, kadınları bu sınırlılık içinde boş yere oyalıyor. Kadınlar ancak burjuva sınırlılıklarının olmadığı, koşulların özgür olduğu bir toplumda gerçek bir eşitliği elde edebilir. Ancak sosyalizmde kadınlarla erkeklerin eşitliği yaşamın bir gerçeği haline gelir.

Kadınların tam kurtuluşu, insanlık niteliğinin zafere ulaşması demektir. İnsanlık zaferi, insanlık öncesi tarih çağlarının sona ermesidir.

Sorunun çözümü, eski toplumun içinde kadınların lehine değişiklikler yap-

mak değil, bir toplumdaki başka bir topluma geçişte yatıyor. Bu, nicel değişim değil, nitel değişimle olur. Oysa feministlerin çizgisi, nicel değişimler üzerinde

dayalıdır. Toplumun değişimi ve kadınların toplumsal konumunun değişimi, nicel artışlarla gerçekleşmez. Bu çevreler, kadınların devrimci savaşımının, kadınların toplumsal konumunda temelde bir değişim aşamasına gelip dayandığını anlamış değildi.

Dünyanın değişiminde, kadınlar etkin bir güçtür. Ama tarihsel dönemlerin değişiminde kadınların rolü öne çıkarılmamıştır. Tarihin itici gücü her tarihsel çağın devrimci kitleleridir. Her yeni bir tarihsel dönem başlamasında kadın kitlelerinin önemli bir yeri olduğu halde bu gerçek her zaman yok sayılmıştır.

Bu bakış açısı sosyalizmde değişir. Sosyalizmde kadınların toplumsal konumunun değişimiyle birlikte, toplumun kadınlara bakışında da köklü değişiklik olur. Bu sorunun çözümünde büyük ilerlemeye karşın, yeni toplumda, eski toplumun izleri, çizgileri, kalıntıları devam eder. Bundan dolayı diyoruz ki, kadının kurtuluşu, kadınların kendi ellerinde-

dir. Burjuvazi gücünü, enerjisini tüketti. Devam etmek için yeni güçlere, enerjilere gereksinim duyuyor. Enerjisine, çabalarına, çalışmalarına ihtiyaç duydukları kadınların gücüdür. Bu çerçevede, hükümet, meclis, belediyeler, diğer siyasi kurumlar ve kapitalist işletme yönetimlerinde (bankalar, şirketler vb) kadınlara daha fazla yer veriliyor. Bunun yanında, her yerde isyan eden, ayaklanan kadınlar burjuva toplum yönetimine çekmek kadınların artan başkaldırılarına önlemenin en kolay yolu olarak görülüyor. Kadınlardan burjuva yönetime katılım, kadınların kendi

hareketini, kendi elleriyle pasifize etmesi, dağıtması demektir. Ödünler uğruna kadın hareketini zayıflatmak da aynı sonuçları doğurur. Başka bir anlatımla bu, kadınların kurulu düzene boyun eğmesi, kadınların, kadın cinsinin kölelik koşullarına destek vermesidir. Bu, kadınların oyalanmasıdır, devrimden uzak tutulmasıdır. Kadınları, kadın cinsinin kurtuluşunu sağlayacak olan sosyalizm uğruna savaşımından alıkoymaktır. Oysa, kadınların kurtuluşuna giden yolu yalnızca devrim açabilir.

Sosyalist bir toplumun yaratılmasının ve kadın cinsinin kurtuluşunun, boş bir rüya olarak kalmaması için siyasi iktidarı proletarya tarafından ele geçirilmesi hedeflenmelidir.

Bugüne kadarki hiçbir devrim kadınların toplumdaki konumunu değiştirmemiştir. Aksine kadınların toplumsal ezilmesi, her devrimden sonra devam ettirildi. Yalnızca proletaryanın toplumsal devrimi, kadınlar açısından başarılı devrimdir. Çünkü, kadınların tam kurtuluşu, proletaryanın toplumsal devrimiyle, siyasi iktidarı ele geçirilmesiyle birlikte gerçekleşir.

Kadınlar, bugüne kadar gerçekleşen bütün devrimlerde yer aldı. Fakat, hiçbir devrimde, 20. yüzyılın toplumsal devrimlerine katıldıkları kadar kitlesel bir güçle katılmadılar. Kadınlar proletaryanın toplumsal devrimlerinde tarihte görülmemiş bir güçle (kitlesellikle) yer aldı. Çünkü bu devrim, kadınların kurtuluşunu sağlayacak tek devrimdir.

Kadınlar olmadan, eski topluma karşı zafer kazanılamaz. Kadınlar eski toplumdaki devrimci olarak davranarak ve devrimle köklü bir kopuş gerçekleştirebilirler.

Buradan Mutlaka Zafer Halaylarıyla Çıkacağız!

İzmir Mücadele Birliği olarak grevlerinin 57. gününde Sibaş işçilerini ziyarete gittik. Aralarındaki uyum ve birlik ilk anda göze çarpıyor. Birbirlerine danışarak, birbirlerinin önüne geçmeden ama arkada da kalmadan hepimize ne yapmak istediklerini anlatmaya çalışmaları oldukça etkileyiciydi.

Dans sanatçısı iki arkadaşımız, dayanışma için bizimle birlikte geldiler ve işçilere gösterilerini sundular. Sibaş işçileri bu dansı öğrenme konusunda neler yapabileceklerini öğrenmek için hemen dansçı arkadaşları sardılar. Her konuşmanın başında "bundan bir yıl önce bunu merak etmezdik, bilmezdik, yapmazdık" deniyor. Sibaş işçilerinin bu bir yılda aldıkları yol umut verici.

Bir yıl önce 8 Şubat'ta sendikalaşmadan hemen sonra işten atılmalar başlamış. Bu sayı seksen kişiye çıkmış. İçeride hala sendikacı arkadaşları var. İçerideki baskı çok yüksek. Bazı arkadaşları işlerini kaybetmek için istifa etmişler.

Bundan sonrasını onların dilinden aktaralım. Konuşmalar, sohbetler öylesine akıp gitti ki hepsini aktarmak neredeyse imkansız. Bir önceki Mücadele Birliği'nde yayınlanmış ayrıntılı bir röportaj var. Sizlerle ziyaretimizden tekrara düşmemeye çalışarak ancak parçaları aktarabiliyoruz.

"Bir yıl önce bana 'şu greve ziyarete gidelim' denseydi bana anlamsız gelirdi. Şimdi her ziyaret bizi heyecanlandırıyor. Grevdeki diğer arkadaşlarımızı da ziyarete ettik. Flormar'ı, Cargil'i... nerede varsa yine gideceğiz. Sadece bugün değil, mutlaka buradan zaferle çıkacağız ve ondan sonra da gideceğiz."

"Bizi en çok kendi arkadaşlarımızın eyleme katılmaması üzüyor. Patronun ne gelse haklılığımızı daha iyi görüyoruz. Buraya bakan kamera yerleştirdiler. El sallıyoruz. (Patron, ya da onun yanlısı birileri geçince hemen sloganlar atılıyor) Bizim köyümüzün altına bu fabrika kurulunca burası bizim hem ekme kapımız hem de tek iş alanımız oldu. İşini kaybedenlerin gidecek bir yeri yok. Anlıyoruz arkadaşlarımızı ama birleşirsek kazanacağımızı onların da görmesi lazım. Gece evleri dolaşmaya devam ediyoruz."

"Burada çok şey öğrendik. Sendikacı arkadaşlardan, gelenlerden. (Her konuşmayı dikkatle dinlediklerini, her konuşmadan bir şeyler öğrenmeye çalıştıklarını hemen fark ediyorsunuz) daha da öğreneceklerimiz var. Yanlışlarımızı doğrularla değiştiriyoruz."

"Önceleri ailelerimiz bile bize karşıydı. Bizim buralarda böyle şeyler pek olmaz. Sonra onlar da anladılar. Şimdi 'çadıra gitmiyor musun' diye soruyorlar. Onlar da değişti. Çocuklarımız evde, okulda eylemi konuşuyor tartışıyorlar."

"Jandarma çadırı yıkılmaya geldi. Valilik emriyle. Bunun bizim hakkımız olduğunu anlatmaya çalıştım. Geceydi tektim. Direndim. Tutanak tutup gittiler. Sabah geldiğimde yıkılmıştı. Eskisinden daha sağlam yaptım yeniden. Yine yıkınsınlar yine hem de bundan da sağlamını yapacağım. Bu demirleri evden getirdim, her şeyi evden getirdik. Kazanmaya kadar da buradayız. Kimse bizi buradan atamaz."

"Uzak ilçelerden, bir saatlik yoldan dayıbaşları aracılığıyla taşeronlar getirdiler. İş müfettişi geldiğinde taşeronların hepsini gece vardiyasına koymuşlar. Onlara bize yaptıkları baskıyı yapamıyorlar. Kalan arkadaşlarımız da bize katılırlar korkusuyla atamıyorlar. Daha önce tazminatını alıp çıkmak isteyenlere hakkını vermiyor ya da çıkartmıyorlardı. Eylem başladıktan sonra tazminatları en yüksekte vererek çıkış yapmaya çalışıyorlar."

"Çalışırken, şu anda çalışan arkadaşlarımız da bunları yaşıyorlar, sürekli her şeye 'kapı orada' derlerdi. Onlar bizi baskıyla, işten atılma korkusuyla sindirebileceklerini sandılar. Daha önce bunu yapmışlar ve sendikalaşmanın önüne geçmişler. Bizi durduramayacaklarını anlamadılar. Bize baskı yapmak yerine konuşmaları, sorunlarımızla ilgilenmelerdi bir yıl önce ikna olabildik."

"Meralarımızı kapattılar. Hayvancılık yapardık onu da artık yapamıyoruz. Bir çuval yem olmuş 100 tl. Gücü mü yeter köylünün. Bu eylemi mutlaka zaferle bitireceğiz. Gidecek yerimiz yok bizim. Kazanacağız, kazanmak zorundayız. Kimse bizi yolumuzdan alıkoymaz."

Çaylar, sohbetler, halaylar, film önerileri paylaşımları, sloganlar eşliğinde işçi sınıfının uyanışına tanık olarak sürdü ziyaretimiz. Enver Gökc'e'den "Dost" şiirini okudu bir işçi yoldaşımız. Son günlerde internet sorunu yaşanması üzerine konuşulmuştu. İşçiler aynı anda video kaydı yaptı kaybetmemek için.

Büyük bir heyecanla ve umutlarımızı tazelemiş olarak sarılıp birbirimize, yeniden gelme planlarını yaparak yola koyulduk. "işçi sınıfının kapitalizmde tek özgür olduğu alan eylem alanıdır" sözü ete kemiğe bürünmüştü.

"Size Verdiğimiz Ateşi Koruyun"

Meksika'da bulunan Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu, dünyanın dört bir yanında mücadele eden kadınlara mektup yazdı.

"Kız kardeşler, yoldaşlar. Söylemek ya da sizi haberdar etmek istediğimiz şey biraz üzücü. Çünkü bu Mart 2019'da, Zapatista topraklarımızda, İkinci Uluslararası Mücadele Eden Kadınlar Buluşması'nı yapamayacağız. Yeni hükümetlerin daha önce açıkça yapacaklarını söylediği büyük kapitalistlerin mega projeleri ortaya çıktı. Maya Treni'nden, Tehuantepec Kanalı planından, ahşap ve meyve ürünleri için ağaç dikiminden bahsettiler. Ayrıca madencilik şirketlerinin ve büyük gıda şirketlerinin de topraklara gireceğini söylediler. Topraklarımızı metaya dönüştürerek bir yerli halkları yok etme girişiminde bir tarım planı da var. Carlos Salinas de Gortari'nin başarıyla tamamlamadığı şeyi tamamlamak istiyorlar çünkü biz, onu isyanımızla durdurduk."

(...)

Gerçek şu ki, onlar yerli halklara karşı her şeyi elde etmeye çalışıyorlar, topluluklarını, topraklarını, dağlarını, nehirlerini, hayvanlarını, bitkilerini ve hatta taşlarını bile. Yani onlar, sadece biz Zapatistalara değil, aynı zamanda yerli olduklarını söyleyen tüm kadınlara da karşıdır. Ve sonra erkeklerle de karşıdır, ancak şimdi biz kadınlardan bahsedeceğiz. Topraklarımızın artık bizim için değil, gelip yürüyüş yapacak büyük otelleri, harika restoranları ve bu lükslere sahip olmak için gerekli işletmeleri olan turistler için var olmasını istiyorlar. Onurumuzu ayda birkaç kuruşa satmak için onların piyonları, köleleri olmamızı istiyorlar. Bu kapitalistler ve yeni hükümetlerde onlara itaat edenler, istediğimiz şeyin para olduğunu sayıyorlar.

(...)

Siz bu kelimeleri okurken, bu ilerlemeci ya da gerici dünyalarda kaç kadın öldürüldü yoldaşlar, kız kardeşler? Belki biliyorsunuzdur ama tabi ki size bunu söyleyebiliriz: Zapatista bölgesinde uzun yıllar boyunca tek bir kadın bile öldürülmedi. Ama evet, onlar bizim geri kalmış, cahil, önemsiz olduğumuzu söylüyorlar. Belki en iyi feminizm nasıldır bilmiyoruz, belki lüğatin nasıl değiştiğini veya toplumsal cinsiyet eşitliğinin ne olduğunu bilmiyoruz. "Toplumsal cinsiyet eşitliği" dedikleri şey bile adil değil, çünkü sadece kadınların ve erkeklerin eşitliğinden söz ediyorlar. Onları hala erkek ya da kadın olmaya mı zorlayacağız? Bu insanlar bunu yapmak istemiyor ve onlara saygı gösterilmezse bu işi başaramayız. Bildi-

ğimiz şey özgürlüğümüz için savaştığımız ve şimdi özgürlüğümüzü savunmak için savaşmamız gerektiğidir, böylece büyükannelerimizin çektiği acı, kızlarımız ve onların kızları tarafından çekilmeyecektir.

Biz savaşmak zorundayız ki tarih tekrarı etmesin ve sadece yemek yaptığımız, dünyaya getirdikten sonra utanma, aşağılanma ve ölüm içinde büyüdüğümüzü göreceğimiz çocuklar doğurduğumuz o dünyaya geri dönmeyelim. Biz, aynı şeye geri dönmek için silahlanmadık. Biz 25 yıldır turistlere, patronlara, ustabaşılara hizmet etmek için direnmiyoruz. Biz, artık, otel ve restoranlarda birkaç peso için yabancılarla hizmet eden işçiler olmak için, eğitim, sağlık, kültürün yaratıcıları olmayı bırakmayacağız. Önemli olan az ya da çok peso olup olmaması değil, önemli olan onurumuzun bir bedeli olmamasıdır. Bu yeni hükümet, kadın olduğumuz için, beklediğimiz şeyin iyi bir işveren ve iyi ücret olduğunu, patronlarımız ve onların ustabaşlarına itaatkar biçimde çarçabuk başımızı eğeceğimizdi sanıyor ya da buna inanıyor. Ama hayır, istediğimiz şey kimsenin bize tamamladığı özgürlüktür, fakat biz, kanımızla bile olsa savaşarak onu kazanırız

(...)

Yoldaşlar, kız kardeşler; mücadeleyi bırakmayın. Bu kahrolası kapitalistler ve onların yaptıkları yanlarına kâr kalan yeni hükümetleri bizi yok etse bile, siz kendi dünyanızda savaşmaya devam etmelisiniz. Çünkü biz buluşmada, dünyanın herhangi bir köşesindeki tek bir kadın, kadın olmaktan korkmasın diye mücadele edeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Orası da sizin köşeniz yoldaşlar ve kız kardeşler, Zapatista topraklarında bizde olduğu gibi, orada da şimdi sıra sizde. Ve biz korkmuyoruz, yoldaşlar ve kız kardeşler. Size verdiğimiz ateşi koruyun. Sönmesine izin vermeyin. Bizim ateşimiz burada kanımızla sönmüş olsa bile, hatta başka yerlerde de sönmüş olsa bile, kendi ateşinizi koruyun, çünkü zor zamanlardan geçsek de biz kimsenk öyle kalmak zorundayız. Biz, mücadeleden kadınlarız. Özet şu ki, biz buluşmayı yapmayacağız ve dolayısıyla katılmayacağız. Eğer kendi dünyanızda bu buluşmayı yaparsanız ve size Zapatistaların nerede olduğunu, neden gelmediğini sorarlarsa, onlara gerçeği söyleyin. Zapatistaların, kadınlar olarak kendi özgürlükleri için, kendi köşelerinde savaştıklarını söyleyin. Hepsisi bu kadar, yoldaşlarımıza ve kız kardeşlerimize iyi bakın.

Güneydoğu Meksika Dağlarından Zapatista Kadınları, Şubat 2019."

DÜNYAYA BAŞKALDIRAN KADINLAR İŞÇİ KADIN KURULTAYINDA BULUŞUYOR!

Kadının özgürleşme mücadelesinde tam kurtuluşu hedefleyen ve bu alanda uzun zamandır faaliyet yürüten biz Emekçi Kadınlar, ideolojik olarak sarsılmadan, sağa-sola yalpalamadan, feminizme batmadan, marksizmi referans alıp doğru zamanda sözümüzü söyleyerek, kadın hareketini güçlendiren etkinliklere imzamız attık.

Kadını ezen, baskı altına almaya çalışan ve doğal olarak özgürleşmesini engelleyen tüm uygulamalara karşı durup mücadeleyi yükseltmeye çalıştık. Uluslararası kadın konferansından sempozyumlara, salonlardan sokaklara toplumsal süreç yön veren bir çok eylem ve etkinlikler düzenledik. 40 yılı aşkın deneyim ve tecrübelerimizle işçi kadın kurultayını örgütlemek zamanımızın ve mücadelenin gerekliliklerine cevap vermek bizim için zorunluluktur. Özellikle ekonomik krizin biz emekçilerin yaşamını derinden etkilediği bu zamanlarda... Tam da kapitalizmin çöktüğünü gördüğümüz, sallasa yıkılacak dediğimiz şu günlerde...

Kurultaya Doğru Giderken

İşçi kadın kurultayı kapsamında yaptığımız çalışmalarda; her sektörden, her alandan kadınla iletişime geçip, hazırladığımız kısa anketlerle onların ev ve iş yaşamlarındaki sorunlarını dinledik. Fabrikalarda, tekstil atölyelerinde kadınlarla sohbetler edip, yaşamlarına dokunmaya çalıştık. Eviçi temizlik işçileriyle bir araya gelerek onları yıpratıcı çalışma koşullarını ve zorluklarını dinledik. Eylemdeki Flormar işçilerini sık sık ziyaret edip kurultay ile ilgili görüşlerini aldık. Onların eylem geçiş süreçlerini, çalışma koşullarını, bir kadın olarak evde ve işyerinde yaşadığı zorlukları anlatmalarını istedik. Her gördüğümüzde onların gelişimine de tanıklık ettik.

Yine 58 gündür eylemde olan Sibaş işçisi kadınlarla eylem deneyimlerini dinledik. Mahallelerde sticker çalışması yaparak kadınların detaycı zekalarına güvendik. Sosyal medyadan Dünyaya Başkaldırıyoruz facebook ve Emekçi Kadınlar twitter hesabımızı aktif kullanıp görünürlüğü arttırdık. Yine sosyal medya aracılığı ile anketimizi ulaşamadığımız, bizimle iletişime geçmek isteyen kadın-

**Dünyaya
Başkaldıran
Kadınlar
Buluşuyor!**

**10 Mart 2019
11:00 - 18:00
Petrol-İş Sendikası
Genel Merkezi
(Altunizade)**

lara daha kolay ulaşmasını sağladık. Düzenli toplantılar olarak kurultay çalışmasına her gün yeni bir kadını katmaya çalıştık. Her ay sonu kahvaltılar organize edip kurultay toplantıları aralar-

farklı kadın arkadaşların görüşlerini alıp, katılımlarını sağladık.

Sendika ve odalarda yıllarca örgütlenme faaliyetinde bulunan kadınlarla işçi kadın ör-

gütlenmesi üzerine sohbetler edip, işçi kadınların katılımını sağlamaya çalıştık. Grev yapmış, eylem geçmiş işçi kadınlardan mücadele deneyimlerini aktarmalarını istedik. Ücretli-işsiz mimarlardan alanlarına yönelik maruz kaldıkları sorunları bizimle kurultayda paylaşmalarını istedik. KHK ile ihraç edilen emekçilerin süreçlerini bir de kadın gözünden görmek istedik.

Emekçi mahallelerde kurultaya doğru giderken; ev toplantıları, kahvaltılar organize edip, işçi kadınlar ve eşleri ile çalıştay düzenledik. Kurultayda tartışacağımız iki ana madde olan işçi kadınların iş yaşamı ile ilgili sorunlar ve bunların çözümleri yani örgütlenme üzerinden yürütülen çalışmaya ekonomik kriz damgasını vurdu. Var olan hiç bir sorunu ekonomik ve iktisadi yapıdan kopuk ele alamayacağımız gibi işçi kadın kurultayını toplamaya iten koşulları görmezden gelemezdik. Bu koşullar ekonomik krizin kendisidir, kapitalizmin yapısal bunalımıdır. Bizi bir varlık yokluk sınıma getiren gelişmelerdir. Büyük bir yıkımı yarattığı gibi kurtuluşumuzun güncel şartlarını da yaratan

mevcut koşullardır. Bunu aşmak istiyorsak sınıfın ve işçi kadınların örgütlü bir güce dönüşmesini ön şart olarak kabul etmemiz gerekiyor.

Biz işçi, emekçi kadınları sömüren köleleştirilen bu sistem nasıl ki doğarken bizim ve çocuklarımızın kanını emerek, emeğimizi sömürerek batacak. Bizim sorunlarımız yaşamsal ve derindir, çözümleri yolları da bir o kadar köklüdür. Toplumsal kurtuluşumuzu sağlayacak olan yegane sınıf işçi sınıfı ise, yükselen kadın mücadelesini nihai hedefe ulaştıracak olan yine işçi sınıfının kadınlarıdır. Bu nedenle kadın yığınlarının gücünü heba eden, kadın örgütlenmesini kaydırdığı küçük burjuva zeminden en doğru sınıfsal öze oturmak gerektiğini, işçi kadın kurultayının da bu özü yakalamaya uygun bir araç olduğunu düşünüyoruz. Tüm işçi-emekçi kadınları 10 Mart'ta toplanacak İşçi Kurultayında sorunlarımızı ortaya koyup çözümlerimizi birlikte bulmaya çağırıyoruz.

**EMEKÇİ KADINLAR
(EKA)**

10 Mart'a Giderken Emekçi Mahallede Kadınlardan Çalıştay

10 Mart'ta düzenlenecek olan İşçi Kadın Kurultayı için çalışmalarımız hız kesmeden devam ediyor.

Doğal olarak, bu kurultayı örgütlerken bir dizi etkinliklerle güçlendirmek gerek. Bunun bir ayağı olarak 17 Şubat'ta İstanbul Sarıgazi'de Kızılderne Köy Derneği'nde emekçi kadınlarla toplanıp bir çalıştay gerçekleştirdik.

Kurultay konularımızı gündeme getirip, işçi kadınların ev ve iş yaşamında yaşadıkları zorlukları tartıştık. Tabii bu zorlukların ana sebebi kapitalizmi ve onun hayatımızda yarattığı tahribatı görmezden gelemezdik.

İşçi kadınlar tek tek söz alırken, krizin yaşamlarını nasıl etkilediğinden başladılar. Geçenmenin zorluklarından, çalıştıkları işyerinde kadın olmaktan dolayı yaşadıkları zorluk-

lardan bahsettiler. Erkek işçilerle aralarındaki ücret eşitsizliğine işaret ederek, adeta yaşamak için değil çalışmak için yaşar hale geldiklerini dile getirdiler...

Onları dinleyen eşleri, belki de ilk defa yüzleşiyorlardı bu sorunlarla... Erkek işçiler de sömürünün, krizin derinliğinin farkındaydılar. Söz aldıklarında sınıf bilinçli sistem eleştirisi yapmaları, kendilerine güvenmeleri, kendilerini rahat ifade edişleri kadın işçilere göre daha farklıydı. Belki de beş bin yılın onlara verdiği güvendi bu. Lakin herkes oradan işçi kadın kurultayının ne kadar gerekli olduğunu, erkek işçilerde işçi kadın örgütlenmesinde kendilerine en az kadınlar kadar görev ve sorumluluk düştüğünü bilince çıkararak ayrıldılar.

Emekçi Kadınlar EKA

Flormar İşçilerine EKA Ziyareti

İşçi kadın kurultayına az kalmışken 8 Mart'ta yaklaşırken, eylemlerinin 283. gününde Flormar işçilerini yine ve yeniden ziyaret ettik.

Kadının halinden kadın anlar, tabii ki aynı sınıfın kadınları... İkiyüzlü günleri deviren, umudundan, inancından zerre taviz vermeyen Flormar işçisi kadınlarla bir araya geldik. Hava güzel çadır kurmamışlar; bir an tereddüt ettik, acaba artık çadır kurmayacaklar mı diye? Neyse ki sadece güneşten faydalanmak istemişler. Malum patron tarafından polislerce sobaları kaldırılmıştı. Ellerinden gelse, işçilerdeki inat, ısrar; dışarıdan gelen destek olmasa çadırı da kaldıracaklar. Bizimkiler inatçı, başladıkları işi bitirmeden kimse döndüremez onları.

Güneşli bir günde, açık havada samimi sohbetler ettik.

Kadınlar sordu, biz anlattık; biz sorduk kadınlar anlattı. İş koşullarını, örgütlenme süreçlerini, kadın olarak iş yerinde yaşadıkları zorlukları, erkek işçilerle eşit olmayan maaşlarını, yıllarca çalışmış olmalarına rağmen asgari ücretten öteye gitmeyen ücretini yani tüm hak gasplarını anlattılar. Uzun

eylem günleri boyunca kadınlar çok şey öğrenmiş, sınıf bilinci kazanmışlar. 8 Mart'ın neden Dünya Emekçi Kadınlar Günü olduğunu eylem sürecinde bilince çıkarabilmişler. Bunun üzerine güzel sohbetler edip işçi kadın kurultayı sürecimizi paylaştık.

Daha önceki ziyaretlerimizde kurultay kapsamında onlarla yaptığımız anketlerin sonuçları üzerine merak ettiklerini aktardık, sorularını yanıtladık. İşçi Kadın Kurultayı'nın gerekliliği, kadın özgürleşme mücadelesine katacağı ivmeyi, bugün bunun yapılmasının mücadele açısından zorunluluk olduğunun paylaştık. Kurultayın kendi sendikalarında gerçekleşiyor olması da onları ayrı mutlu etmiş ki, bizimle paylaşmaktan hiç sakınca duymadılar. Güzel sohbetimiz yerini hep birlikte çekilen halaylara bıraktık. Ardından sloganlarla, bir birimizden aldığımız güçle yanlarından şimdilik ayrıldık.

Her ziyaretimizde farklı sonuçlar çıkarıyoruz çünkü; gelişim sürecidir. Onlar geliyor, ilerliyor ilk günkü işçiler değil. Şimdi daha inançlı, daha öfkeli!

Emekçi Kadınlar EKA

8 Mart'ta Saat 19.00'da Galatasaray'dayız

2019'un 8 Mart'ına mutfağımızda yangınla giriyoruz...

Ekonomik krizin, işsizliğin, işten çıkarılmaların acısını en çok biz kadınlar yaşıyoruz.

Aile bütçemiz sarsılmış durumda...

Savaşlarda olduğu gibi ekonomik ve politik kriz dönemlerinde de ilk gözden çıkarılanlar bizler, biz işçi kadınlar, emekçiler oluyor... Yaşandan kovulmak isteniyoruz...

Kadın cinayetlerine, şiddete maruz kalmamız yetmedi, şimdi de açlıkla terbiye edilmek isteniyor. Evin dört duvarına hapsedilmek isteniyoruz.

Bize dayatılanları istemiyoruz... zorbalığı, baskıyı, açlığı, yokluğu, yoksunluğu, işsizliği istemiyoruz. Çocuklarımızın geleceğinin çalınarak yaşamdan kovulmasına sessiz kalmayacağız...

Katliamların, işkencelerin, tecavüzlerin, kadın cinayetlerinin olmadığı bir dünya istiyoruz. İnsanca yaşayabileceğimiz, çocuklarımızın yanaklarının kırmızı elmalar gibi olduğu, ağız dolusu kahkahalarla gülebildiğimiz bir dünya istiyoruz.

Kendi özgürlüklerini kendi ellerine alabilmek için kadınlar, dünyanın bir çok yerinde mücadele ediyor. Dünyayı biz kadınların eylemleri değiştiriyor.

Dünyayı güzelleştiren ve değiştirenleriz. Yeni bir yaşam bizlerin mücadelelerinden doğacaktır.

Tüm bunların bilinciyle bu sene de işçiler, emekçiler, Türk ve Kürt kadınları olarak, her ulustan, mezhepten emekçi sınıfın kadınları olarak sokakları eylem alanına çeveirelim.

8 Mart dünya emekçi kadınlar gününü yaratan ve yaşatan işçi, emekçi kadınların kararlılığıyla, mutfağımızı yangın yerine çeviren burjuvaziye duyduğumuz kin ve öfkeyi sokaklarda haykıralım.

Kadın, Devrim, Özgürlük şiarıyla 8 Mart günü saat: 19.00'da Galatasaray Meydanında buluşalım.

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Kadın Devrim Özgürlük!

Özgürlüğümüz Ellerimizde!

Emekçi Kadınlar (EKA)

